Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 80. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 8-го КВІТНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, APRIL 8, 1977 No. 80. VOL. LXXXIV.

Христос Воскрес — Воістину Воскрес

ХРИСТОС ВОСКРЕС — ВОСКРЕСНЕ Й УКРАЇНА

ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ СОБОРУ ЄПИСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Христос Воскрес!
Воістину Воскрес!

Дорогі й улюблені Брати і Сестри!

„А Богові дяка, що Він, Господом нашим Ісусом Христом, перемогу нам дав", писав у перших роках християнства Апостол Павло до Коринтян. Цими словами, а слова ці про Воскресення, покріпляє та зміцнює нас Свята Церква.

Таємниці дій Господніх неосягальні нашим слабким людським розумом. Але, поза розумом, людині можливо, через духовне прозріння, відчути дещо з шляхів Господніх. А Церква, своїм досвідом і спасенними порадами, допомагає нам загострити цей дар прозріння. Тож тим, хто очистився молитвами, постом, Сповіддю і Причастям, в усій доглибинності розкривається радість нашого найбільшого Свята — Великодня. Вони, прояснені зреченням, спроможні з особливою ясністю сприйняти Воскреслого Христа, передчути неминуче воскресення усього людства та, може вже недалеке, відродження побожного і многострадального українського народу. До них зрозуміло й переконливо доходять слова Апостола: — „Сіється у тління, у нетління встає..., сіється тіло звичайне, встає тіло духовне". І дальше сповіщення, що колись — „раптом, як оком змигнути, при останній сурмі, — бо засурмить вона, — і мертві воскреснуть... Мусить бо і тлінне зодягнутися у нетління, а смертне зодягнутися у безсмертя".

Захоплені здобуванням марного земного достатку, ми не помітно, проте неперестанно, не тільки втрачаємо дар духовного прозріння, але й відходимо від щоденної участи в житті Церкви і народу. Чи ж не занедбуємо виховувати наших дітей на працівників Церкви? Чи ж навіть наші дрібні пожертви на загальні церковні і національні потреби не стають щораз ощадніші й далекі від теперішньої ціни матеріяльних дібр? І чи не діється усе це з нами саме тоді, коли наші близькі у многострадальній Батьківщині стають щораз самовідреченіші та, за вірність Церкві, слідами давніх християн, свідомо йдуть на позбавлення свободи, на знущання і муки?

Свято Воскресення безбожна влада в Україні найбільше використовує для переслідування вірних. Коли відважні ісповідники сходяться Великодньої Ночі до ще існуючих нечисленних храмів Божих, — на них насилають гонителів, а поліційні агенти стараються записати ім'я кожного з присутніх. Не раз у вірних кидають каміння, трапляється і таке, що з їхніх рук виривають святу Плащаницю, корогви й ікони. А тих, хто протестує й обороняється кидають на довгі роки в табори непосильної праці. Усе таки, щороку більшає у Великодню Ніч просвітленої молоді, яка, своєю присутністю у храмах, стверджує, що „брами пекла" таки не подолали Христової Церкви.

Поєднаймося ж і ми думками і серцем з цими відважними ісповідниками віри Христової! Бо ж Свято Воскресення для усіх, — „хто постив і хто не постив — веселіться!" це ж Свято всепрощення, братніх обіймів, цілування, радости. Це ж День, коли кожному відкрита путь з пітьми у сяйво, з дочасного у вічне.

Під час Великодньої відправи ще раз вслухаймося і приймімо надхненне учительне слово Св. Івана Золотоустого, який закликає нас поділити радість Свята з усією Церквою: — „Усі споживайте з бесіди віри, всі споживайте з багатства добротливости". Це ж нам, серцями очерствілим, сповіщає Золотоустий, що завжди можливо поглибити своє життя, бо Милосердний Владика сприймає усіх і тих, „хто спізнився і тих, хто працює від ранку". Тому, — не спізняймося! Бо ж і „діла Він приймає, і і думку вітає, і намір Він хвалить".

Людина — не безпомічна порошинка на поверхні землі. Безсмертною душею вона зберігає відблиск позасвітнього сяйва. І людині дано,або зіпхнути свою душу в темряву, або піднести її у сяйво Воскреслого Христа. Сьогодні Христос виводить запропащених із темряви. Виведім же і ми себе з темряви. Станьмо на опромінену стежку, що веде у нетління. Цю стежку показав людині улюблений учитель Христа Апостол Іоан, постійно повчаючи: — „Діти мої, любіть одні одних! Це заповідь Господа і якби вона була одна, її однієї досить було б для спасіння". З любови божественної і для нашого спасіння стався й прихід Ісуса Христа в світ: — Його Народження, Його Розп'яття і смерть на хресті і Його славне Воскресення: все для порятунку душ людських. То ж зміцнімо себе глибокою вірою:

Воскрес Христос — воскресне й знеможене гріхами людство!

Воскрес Христос — воскресне й знесилена людоненависниками Україна!

†МСТИСЛАВ, МИТРОПОЛИТ

† МАРКО, Архиєпископ
† КОНСТАНТИН, Єпископ
† ОРЕСТ, Архиєпископ
† ВОЛОДИМИР, Єпископ

Великдень 1977 р. Б.

БАГАТО РАДОСТИ І ЩАСТЯ З НАГОДИ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТВОГО БАЖАЮТЬ СВОЇМ ЧЛЕНАМ, ЧИТАЧАМ ТА ВСЬОМУ ГРОМАДЯНСТВУ
УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
І „СВОБОДА"

„ЦАРЮЄ СМЕРТЬ НА РІДНІЙ УКРАЇНІ!"

На Захід дісталася поема Миколи Руденка „Хрест"

Гельсінкі (УІС „Смолоскип"). — З України дісталася сюди велика поема українського поета Миколи Руденка, голови Київської Української Громадської Групи Сприяння Виконанню Гельсінкських Угод.

Поема ця має назву „Хрест", вона присвячена ген. Петрові Григоренкові і появиться окремим виданням у Видавництві „Смолоскип" ім. В. Симоненка.

Поему „Хрест" М. Руденко почав писати 29 січня 1976 р. і закінчив її 10 лютого того ж року, день перед запроторенням його до психіятричного шпиталю в Києві на примусову експертизу. Поема складається зі вступу і восьми розділів. Вона є глибоким символічно-філософським твором, в якому поет з'ясовує свої позиції в питаннях ідеологічних і християнської моралі.

Як відомо, М. Руденко був арештований 5 лютого 1977 р. і згодом перевезений до тюрми в Донецьку, де разом з О. Тихим очікує суду.

Подаємо уривки з поеми „Хрест".

Розділ І. Група молоді, в якій був також Мирон-комісар, знайшла червону зірку. Групу арештують під закидом, що вона вбила Комісара:

Все ясно, вбили комісара!
Ні виправдань, ні оборон...
Так почалась в'язнична кара —
Сидить у карцері Мирон.

Регоче наглядач єхидно,
Обличчя — мов червона мідь.
І лиш Миронові те видно:
Дубовий хрест в кутку стоїть.

Під стінами волого й голо,
Краплини падають згори.
І чує він знайомий голос:
— Я тут.
Я — зек.
Я — номер три.

Стирчать з долонь іржаві цвяхи,
Вінок терновий на чолі.
Але в очах немає страху —
Лише скорбота та жалі.

Розділ 2. В тюрмі Миронові-комісару пригадалось, як він вертається з війни домів. В хаті, на стіні, замість портрету Леніна він застав образ Христа:

Ось і рідна хата,
Мамо, я іду!..
Повсихали щепи
В батьківському саду.

Стежку до криниці
Вкрив густий пирій.
Впав розбитий вулик —
Перевівся рій.

Навіть на порозі
Виріс бур'янець.
Та невже це світу
Надійшов кінець?

(Продовження на стор. 2-ій)

КОНҐРЕС ЗСА ПРОТИ ПОЗИЧОК ПОРУШНИКАМ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ

Вашінґтон. — Палата Репрезентантів в середу, 6-го квітня, 194-ма голосами проти 156-ох схвалила законопроєкт, який вимагає, щоб американські члени таких міжнародних фінансових інституцій, як Світовий Банк, голосували проти позичок державам, уряди яких порушують людські права. Тій вимозі не підпадають позички, які йдуть безпосередньо до громадян даної країни, а не до уряду тієї держави. Законопроєкт, який тепер передано на розгляд Сенату, містить гостріші вимоги ніж бажав президент Джіммі Картер.

Речник Білого Дому заявив, що Президент волів би, щоб законопроєкт був „більш гнучкий" і давав би американським членам міжнародних фінансових інституцій „вільнішу руку" рішати як голосувати: за чи проти даної позички.

В ДЕНЬ УРОДИН В. МОРОЗА

Ню Бронсвік, Н. Дж. — П'ятнадцять членів Української Студентської Громади ім. Григорія Сковороди при Ратґерському університеті візьмуть тут участь у 24-годинній голодівці на кампусі університету, відмічуючи 41-ші уродини українського політв'язня Валентина Мороза.

Голодівка почнеться в четвер, 14-го квітня, о год. 5-ій по полудні через вулицю від Ратґерського Студентського Дому на Коледж евені. В сьомій годині відбудеться маніфестація зі свічками.

„СВОБОДА" У ВЕЛИКОДНЬОМУ ЧАСІ

З нагоди цьогорічних свят Воскресіння Христового появиться два числа „Свободи" у святочному оформленні: сьогоднішнє з датою п'ятниці, 8-го квітня, та завтрішнє з датою суботи, 9-го квітня. Великоднє видання англомовного „Українського Тижневика" появиться нормально з датою неділі Воскресіння Христового, 10-го квітня. Чергове, вже після святочне видання „Свободи" друкуватиметься у вівторок з датою середи, 13-го квітня.

Богдан ЛЕПКИЙ

І НАЧЕ СОН ЯВЛЯЄТЬСЯ МЕНІ...

Ще й нині бачу церковцю стару
З дубових брусів, наче на картині,
Доріжка в'ється під гору,
Село лежить в долині.

І „Жучка" й „Зельмана" й „Воротаря",
І „Зайчика" й „Через попові лози".
Крізь прірву літ так чую я,
Неначе сміх крізь сльози.

І наче сон являється мені
Сільських дівчат веселі хороводи,
Лунають співи голосні,
Немов весняні води.

Не знаю, чи ще церковця стара
Стоїть, і чи гагілок там співають,
Та на Великдень буду я
З тобою Рідний Краю.

СОВЄТИ ЗАПЕРЕЧУЮТЬ

Москва. — Орган міністерства закордонних справ СССР „Новое Время", який друкується англійською, французькою, німецькою, еспанською, польською, чеською і арабською мовами, заперечив поширюване на Заході твердження, що Совєтський Союз відкинув американські пропозиції про скорочення стратегічної зброї з причини веденої кампанії в обороні людських прав у відплату президентові Картерові і його урядові за критику порушування людських прав в СССР. Названа газета стверджує, що „голосна антисоціялістична кампанія" в справі людських прав витворила тільки несприятливу атмосферу, яка може в будучому впливати на американсько - совєтську співпрацю. Політика детанту, на думку газети, стоїть тепер на найнижчому рівні від п'ятьох років. „Новое Время", обмірковуючи візиту до Москви державного секретаря ЗСА Сайруса Венса, стверджує, що у переговорах виявилося, що відносини між обидвома країнами досягли критичного пункту і це є справа, „над якою варта застановлятися, щоб перемогти застій в совєтсько-американській співпраці". В коментарі далі говориться, що Вашінгтон правдоподібно не здає собі справи, які можуть бути консеквенції, якщо б стосувати „новий підхід" у його закордонній політиці.

Кастро продовжує переговори у Москві

Москва. — Ройтер інформує, що кубинський диктатор Фідель Кастро і совєтські верховоди продовжують розмови, правдоподібно накреслюючи свою нову стратегію в Африці. Офіційні звідомлення вказують тільки на те, що одною з тем у розмовах є справа чорних націоналістів, які ведуть війну проти урядів білої меншости в Родезії і Південній Африці. Західні дипломати твердять, що ця справа є найважливішою у переговорах між Кастром і совєтськими ватажками. В переговорах беруть участь Леонід Брежнєв, Алексєй Косигін і Андрей Громико. Офіційна совєтська пресова агенція ТАСС не подає жадних фактів, а тільки згадує, що „переговори проходять в атмосфері дружби і взаємного порозуміння". Міністер закордонних справ ССС А:.дрей Громико відбув довшу розмову з другим „гостем" в Москві, Ясіром Арафатом, головою Палестинської Визвольної Організації, і запевнив його, що Москва піддержуватиме справу Палестини. ТАСС стверджує також, що Совєтський Союз погоджується на участь ПВО в переговорах у Женеві.

ВЕЛИКДЕНЬ Є НАЙСИЛЬНІШОЮ ОСТОЄЮ ЛЮДСТВА

СОБОРНЕ ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ ІЄРАРХІЇ ПОМІСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Всечеснішим Отцям Духовним, Преподобним Ченцям і Черницям та всім Вірним Помісної Української Католицької Церкви,

Мир у Господі й наше Архиєрейське благословення!

„Ідіть скоро й скажіть його ученикам, що Він воскрес із мертвих"
(Мат. 28,7).

Святкуємо Великдень! Празник празників і торжество торжеств! Великдень є пригадкою Христового Післанництва.

Однак Христове післанництво не мало закінчитися Оливним городом, жахливою Голгофою, запечатаним Гробом, але радісним Воскресенням!

По Великій П'ятниці прийшов радісний Великдень. Цей Великдень для прославленого Христа став тріюмфальним походом, що у сороковий день перейшов у славне Вознесення, а вкінці у сидження переможного Христа по правиці Вітця у небі.

Христос воскрес із гробу у повноті свого прославленого життя. Поновна злука Христової душі з тілом усунула всі земські терпіння. Ввесь Христос заяснів надземським блиском. Христос, самий повний радощів, вливав потіху в серця всіх. Його поява несла всюди радість. Його присутність осушувала всім сльози. Його поздоровлення ущасливлювали всіх миром.

Прославлений Христос при своїх появах прибирав різні види. Марії Магдалині з'явився у виді огородника, що старається нащепити літорості чеснот у запущений сад. Симонові Петрові над Тиверіядським озером являється у виді пастиря, що шукає за загубленими вівцями. Двом ученикам із Емаус дав себе пізнати у виді подорожника, що показує шлях у туземному житті.

Ціле воскресне післанництво навіяне надзвичайною любов'ю до Христа. Неначе недавно перенесені Христові терпіння зробили Його ще більше добрим, ласкавим і вирозумілим. З якою добротою Христос простив розкаяному Петрові (що передше вирікся Його три рази), коли Христос тричі запитався Петра: „Симоне, Йоанів, чи любиш мене? З якою ласкавістю дозволяє апостолові Томі дотикатися Його ран, коли сказав Томі: „Тому, що побачив мене, Томо, увірив єси; блаженні, що не бачили, а увірили"! З яким вирозумінням навчає двох учеників із Емаус, кажучи до них: „Чи не мав Христос це пострадати й увійти у свою славу?"

Христове післанництво не устало з днем першої неділі воскресної, але продовжувалося через сорок днів до Вознесення. Цінним даром прославленого Христа була тайна Хрищення, де сказав до апостолів: „Дана мені всяка власть на небі і на землі. Ідіть, отже, й навчайте всі народи і хрестіть їх в ім'я Отця й Сина й Святого Духа". Дорогоцінним воскресним даром є й Тайна Покута й відпущення гріхів: „Прийміть Духа Святого. Кому відпустите гріхи, відпустяться; а кому задержите, задержаться". На великодній час припадає теж і власть апостолам навчати всі народи: „Ідіть, отже, у ввесь світ і проповідуйте Євангелію всьому створінні; хто увірить і охреститься буде спасенний; а хто не увірить буде осуджений".

Історії Христа не можемо вривати на Його смерті. В ісповіданні Віри визнаємо не лише: „І був розп'ятий за нас за Понтія Пилата, і страждав, і був похований", але й теж: „І воскрес у третій день,згідно з писанням. І вознісся на небо, і сидить праворуч Отця. І вдруге прийде зо славою, судити живих і мертвих, а його царству не буде кінця".

Тому Великдень для нас віруючих є найрадіснішим празником. Хоч розлучені від своїх рідних храмів, хоч смерть вирвала нам наших найдорожчих, хоч переживаємо на собі дні досвідів, проте вслухуємося у чарівні великодні дзвони, що своїм відгомоном пригидують нам слова: „Цей день, що його створив Господь, радіймо й веселімся в ньому".

Великдень є найбільшою запорукою відродження Українського Народу. Церква в Україні переходить Велику П'ятницю. Скривається у модерних катакомбах. Привалена каменем забуття. У добі релігійної свободи не вільно їй існувати навіть з імени. Не забуваємо, що без Великої П'ятниці нема Великодня.

Великдень є найсильнішою остоєю людства. Перед заляканим людством, киданим непевністю найближчої будуччини, в обличчі загрози пекельного знищення від розбитих атомів, стає перед нами переможний Христос і кличе до нас усіх: „Кріпіться, бо я переміг світ"!

• У поході віків, Янгол Великодня рік річно голосить нам: „Ідіть скоро й скажіть Його ученикам, що Він воскрес із мертвих". Така місія, така вістка, таке післанництво Янгола Великодня із дві тисячі років майже тому — до нас усіх!

З Великоднем бажаємо собі. Найщиріші побажання від усієї Ієрархії Помісної Української Католицької Церкви прийміть від нас усіх! Нехай воскресший Христос прискорить нашим Братам і Сестрам на землях наших прадідів день народного й релігійного освободження!

А Вам усім поза рідними землями, на всіх поселеннях, засилаємо найщиріший великодній привіт:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

БЛАГОСЛОВЕННЯ ГОСПОДНЄ НА ВАС!

Квітна Неділя,
3 квітня 1977

† ЙОСИФ
ПАТРІЯРХ і КАРДИНАЛ

і

ІЄРАРХІЯ ПОМІСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нехай воскресне Бог...

,,Нехай воскресне Бог і розпорошаться враги Його!'' —сказано у великодній молитві. Навряд чи є другий на світі нарід, який так прагнув би Господнього воскресіння сьогодні та воскресіння Його Правди на землі, як того прагне наш такий талановитий і такий безталанний поневолений український народ. Доки ж бо йому переносити зневагу і терпіння Голгофи, доки ж нести важкий хрест неволі майже дві тисячі років після того, як Христос своїми терпіннями і своєю смертю смерть подолав!

Проте, було б найбільшим лихом, якщо зневіра в Божу правду і справедливість почала б закрадатись в наболілі душі наших людей, нашого народу. І ми можемо тільки воскликнути славу Господеві, що так не є, що народ наш не тільки не попадає в зневіру, але навпаки, він з кожним днем більше скріплює в собі віру в Бога та Його Правду, про що так промовисто говорять одержувані з України вісті, про що найбільш переконливо свідчать своїм словом і ділом, своїм життям і своєю активністю наші Одержимі.

Рокове свято Воскресіння Христового дає нам ще окрему нагоду, щоб ми цю віру тільки скріплювали, національно й індивідуально. Немає бо і не може бути більшої радости, як віра і надія на воскресіння, на життя вічне! Важливе тільки, щоб ми, кожний особисто і як члени свого народу, собі на це заслужили своїм життям і своїми вчинками. Тому й з нагоди світлого празника Воскресіння Христового бажаємо всім словами великодньої молитви: Нехай воскресне Бог і розпорошаться враги Його!

ХРИСТОС ВОСКРЕС — ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Велике завдання

За останніх кільканадцять років багато наших українських цілоденних парафіяльних початкових і середніх шкіл в ЗСА опинилися в майже критичному стані, і то з тієї самої причини: постійне зменшення кількости учнів. Прикладом цієї критичної ситуації може служити парафіяльна школа св. Юра в Ню Йорку, яка в шкільному році 1959-1960 мала понад 1,000 учнів, а в цьому році — тільки біля 200. Якщо ця тенденція продовжуватиметься, тобто, з кожним наступним роком кількість учнів зменшуватиметься, то остаточно може дійти до того, що або прийдеться закрити школу, або приймати до неї не-українців. Такі невідрадні перспективи загрожують нашим школам і в інших містах Америки.

Є багато причин на таке постійне зменшення кількости учнів у наших цілоденних школах. Багато наших родин з різних мотивів покинули ,,українські ґетто'' Ню Йорку, Детройту,Клівленду, Чікаго, Нюарку-Ірвінгтону, Філядельфії та інших метрополій і переселилися до кращих, безпечніших частин тих міст, часто закуповуючи власні доми. Інші родини цілком виїхали з метрополітальних округ на ,,провінцію'', коли голова родини чи батько і мати одержали там кращу працю. Із зменшенням кількости наших родин в українських частинах міст, самозрозуміло зменшилася і кількість учнів у наших цілоденних школах. До цього спричинився також факт, що наші українські родини тепер менші, бо пересічно в родині сьогодні тільки двоє дітей, тоді коли кільканадцять років тому було їх більше.

Проте, існують ще й деякі інші причини безперервного зменшування кількости учнів у наших школах. Є багато наших батьків, які далі живуть в українських районах міст, але не посилають своїх дітей до наших парафіяльних початкових і середніх шкіл. Деякі бідніші не можуть покрити оплати за навчання і тому посилають своїх дітей до публічних шкіл. Але інші чомусь помилково думають, що американська школа ,,напевнот краща'' від нашої, української. Таке твердження цілком безпідставне. Про високий рівень навчання в наших парафіяльних початкових школах свідчить факт, що так багато випускників тих шкіл дістаються до найкращих середніх американських шкіл. І не тільки наші початкові, але і українські середні цілоденні школи, яких осталася мала горстка, стоять на дуже високому науковому рівні. Возьмім, наприклад, Академію св. Юра в Ню Йорку і побачимо, який високий відсоток градуантів цієї нашої середньої школи кожного року одержує повні або частинні стипендії від довколишніх коледжів і університетів. Це саме можна сказати і про інші наші середні школи.

Українська громада в ЗСА має велике завдання: зберегти ці наші цілоденні школи і збільшити кількість учнів, які до них ходили б. Можна це частинно зробити заохочуванням і переконуванням батьків, які живуть в ,,українських ґеттò'', щоб посилали своїх дітей до наших шкіл. Для незаможних учнів і сиріт треба створити фонди, з яких можна б покривати кошти навчання і давати стипендії. Можна спеціяльними автобусами довозити до наших шкіл дітей, які живуть поза українськими районами міст. Можна і конечно треба застосувати ряд інших заходів, щоб запевнити дальше існування наших цілоденних шкіл, а це пощастить зробити тільки тоді, коли в тих школах буде належна кількість учнів. А ці школи конечно треба зберегти. Без них не стане середовищ, які виховували б нові покоління національно свідомої та релігійно і морально сильної української молоді. Добро і майбутність нашої громади вимагають збереження наших цілоденних шкіл, збільшення кількости учнів у тих школах. Це наше справді велике завдання.

Садат хоче ,,нормалізації''

Вашінгтон. — Після закінчення дводенних нарад з президентом Картером і членами американського уряду, єгипетський президент Анвар ель-Садат у середу, 6-го квітня, заявив на пресовій конференції, що Єгипет та інші арабські держави погодяться на ,,нормалізацію'' відносин із Ізраїлем після того, як буде підписаний мировий договір в Женеві, яким закінчиться ,,воєнний стан'' на Близькому Сході.

Цю заяву Садата вважають важливим кроком вперед до ліквідації довготривалого арабсько-ізраїльського конфлікту, бо досі араби твердили, що навіть після встановлення миру в тій частині світу вони не погодяться на ,,нормальні відносини'' з Ізраїлем.

Василь Маркусь

НАША ДІЙСНІСТЬ ОЧИМА ПАТРІЯРХА ЙОСИФА

За ювілейними святкуваннями та іншими подіями довкола особи і уряду Блаженнішого Патріярха Отця Йосифа на протязі останніх кількох місяців, якось незамітно проминув його один акт, висловлений на маргінесі останніх первоієрарших відвідин в Північній Америці й Европі. Мова про ,,Послання українському народові'', написане на празник Богоявлення й опубліковане в лютневому числі ,,Вістей з Риму''. Цей короткий документ, бо має всього лише тисячу слів, навіть якщо був передрукований частиною преси, не викликав такого відгомону, на який він справді заслуговує.

Ідеться бо справді про глибокі думки про нашу дійсність, про сьогодення української спільноти в діяспорі та про її майбутнє. Думки ці написані з приводу закінчення четвертої Архиєрейської міжконтинентальної візитації Їх Блаженства, але водночас викликані вони його постійним бажанням зглибити саму істоту українського життя, віднайти — за Святим Павлом — сенс Божої Премудрости щодо нашої долі, зрозуміти Божі ,,незбагнені суди'' і прослідити ,,непрослідимі шляхи'' Провидіння.

При іншій нагоді цей автор мав можливість ствердити, з'ясовуючи провідні церковно-суспільні думки Патріярха (доповідь на академічному відзначенні 85-ліття Патріярха в Римі), що вся мисль Патріярха Йосифа пронизана глибоким історицизмом. Минуле народів і спільноти визначує їх сучасність, а в самому житті людей та збірнот зударяються й чергуються протилежні явища: тріюмф і поразка, підйом і терпіння, розвиток і занепад. Історія й людське життя це наче циклічний процес, який, щоправда, не керується сліпими силами й припадком, але має свою доцільність в Божому пляні та на який люди з свобідною волею й людські спільноти можуть впливати. Недоля і навіть важкий, здавалося б, безвиглядний занепад можуть зродити хвилі підйому, росту і надію на зміну на краще. ,,Бо Господь — пише наш Патріярх — і з найнижчого упадку може піднести у своїй могутності й милосердю віддану на Божу волю людину до небесних висот''.

Коли Блаженніший осмислює нашу дійсність тут і на рідних землях, він часто підкреслює трудність і повагу нашої ситуації. Та разом з тим він знаходить в ній вічно живі сили й незбагнені енергії та волю встоятися, пережити лихоліття. Він твердить, що останні події та його зустріч з живим українським масивом і його зусиллями переконують, що ,,не все пропало'',як це не раз може видаватися песимістам. Таку настанову Їх Блаженства можна б назвати трагічним оптимізмом, основаним на глибокій вірі й осмисленні Божої Премудрости.

Приводом дивитися впевнено в нашу майбутність стали деякі явища, що їх запримітив Блаженніший Отець Йосиф в час своєї візитації в 1976р. в більшій мірі, як попереднього. Вже попередні відвідини українських поселень на трьох континентах поважно збудили українську свідомість. Головно відчувається, що українська спільнота позбувається притаманного нам почуття меншевартости, що гамувало так потрібний ріст і поступ. Зміцнилося зрозуміння помісности в нашому церковному мисленні і дії, а також зросло почуття ,,єдности та невідлучности з Матір'ю-Україною''. Блаженніший також зауважив відрадний факт оживлення українського духу серед молоді. Наш нарід набуває більше пошани в своєму оточенні, серед своїх співгромадян та в державних і урядових чинників, серед яких наші люди живуть. Це ,,признання для українського народу'' виявилося в актах прийому та зустрічей цими високими чужими чинниками самого Патріярха, як репрезентанта нашої Церкви й народу.

В загальному зауважував Патріярх в час своєї візитації всебічний розвиток цілого суспільства й держав, в яких наші громадяни діють. Відмічено матеріяльний поступ, зріст рівня життя, розвиток культури й науки, досягнення побутового характеру, поширення добробуту на різні групи населення, в тому і на наших земляків; до розвитку багатонаціональних і культурних суспільств Америки чи Канади поважний вклад вносять також наші люди і громади.

Якщо йдеться про наші народно-церковні успіхи, то Патріярх Йосиф підкреслює розвиток науки, освіти, культури. Як приклад нових досягнень він вказує на заснування і діяльність філій Українського Католицького Університету, перед якими ще поважні завдання, а далі на поширення українознавчих студій в інших установах. Поряд з тим іде розбудова церковного життя; здвигнення нових храмів служить Божій славі, але також при них розвивається українська духовість, зберігаються наші культірні цінності, бо ,, Церква — стверджує Патріярх — є основою і піддержкою розумового й морального рівня людства, а в тому й українського народу''.

В час своїх різних відві-

(Закінчення на ст. 7-ій)

Андрій Роспутько

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ НА РІДНІЙ ЗЕМЛІ

В нас на Україні Великдень святкувався особливо урочисто, а тому і в пам'яті залишилось дуже багато. До Воскресіння Христового починали готуватись майже з початком Великого посту. Великдень ото завжди буває весною — чи то ранньої весни, чи пізньої. І якраз в цей час вся праця сходилась до купи, а найбільше тієї праці діставалось господині родини. Треба ж було обслужити всю свою родину, побілити хату й інші будови зсередини і знадвору, понапікати пасок, м'ясива, ковбас, нафарбувати яєць і ін. Хто того не спромігся зробити, чи не схотів, то такій людині хоч з громади тікай...

Найперше дбалось про святочний вигляд господарства, а вже в другу чергу про святочний вигляд самого себе. А вже радість була для дітей, як то вони були захоплені приходом того свята — Пасхи Христової. Найбільше дітьми турбувались бабусі та дідусі. Розповідали дітям за що постраждав Ісус Христос, як був похований і як воскрес на третій день... Бо Він був Син Божий, дбав про добро для всіх людей. І стала ото віра Христова. А наша ото Церква Православна щороку святкує це величне свято — свято Воскресіння. Кому ж було й оповідати, як не стареньким, бо батьки були дуже переобтяжені працею.

Тай тепер ми бачимо, що де є бабуся чи дідусь біля своїх внуків, то й більша любов тих дітей до своєї Церкви.

Тиждень за тижнем минає Великий піст. Залишається останній — Страсний тиждень і останні турботні дні. Щоб ото і паска була гарно випечена та виглядала найкращою, щоб і яйця гарно пофарбовані були, щоб ковбаса аж вилискувала, пиріжки смачні...

На Страсті Господні треба бути в церкві і то обов'язково. Не так, як тепер — аби ото тільки вспів паску посвятити.

І ось приходять останні години страсної суботи. В церкві читають Діяння Святих Апостолів. В цей час у церкві більше людей старшого віку, бо молодші ще деяку працю закінчують.

На Великодну Воскресну Службу приходять всі, дома залишають малих, дуже старих та немічних.

Пригадую собі, яка то була радість...Скільки того люду було — дістатися до середини церкви майже неможливо. Та нам, хлопцям, і нецікаво було стояти десь, стиснутими кожухами та ватянками. Ми, як ґоробці, обсідали дзвіницю, а з неї розглядали все, що діється внизу. В той час найпопулярнішою людиною в селі був для нас дзвонар, як ми його звали — Хаз кривоногий (на одну ногу кульгав). Ото сидить було на стільчику під дзвонами, як павук у павутинні, так він обмотаний мотузками. Від кожної руки тягнеться до дзвонів по три мотузки, до правої ноги прив'язана мотузка від найбільшого дзвону, а до лівої — від легшого. А які мелодії наш дзвонар видзвонював! Пам'ятаю, як я перший раз виліз з хлопцями аж на горішній ярус, де вже були підвішані дзвони. В той час вражому Хазу якраз треба було тріснути акордом в усі дзвони; звук був такий сильний, що я, як груша, скотився по сходах на нижній ярус... Попосміялись з мене мої ровесники.

По закінченню Воскресної Літургії — як то в нас водилось — священик майже з кожним христосувався. А ввесь нарід між собою теж — чи знайомі, чи ні, бо цим славили Христове Воскресіння. Якщо хтось був у сварці, то сьогодні один одному прощали. Не соромились так, як ото тепер буває.

Після Пасхи аж сорок день віталось — ,,Христос Воскрес''. Не так, як сьогодні, що дехто вже перший день забуває, як треба вітатись.

Поверталось з церкви ще досхід сонця. Сідала вся родина до столу розговлятись. Найстарший в родині вставав, а за ним вся родина проказувала молитву, дякувала Господу Богу, що дав щастя дочекатись цього великого свята — Світлого Воскресіння. Спочатку розговлялись тим, що було посвячене, а вже потім добавлялась і несвячена страва. Як відомо, в ті часи всі селяни дотримувались суворого посту, Боже-борони було їсти в піст м'ясне чи молодче. Розговівшись, ішли відпочивати, бож всю ніч не спали. Старші ще спостерігали схід сонця. Молодь же, відпочивши чи ні, сходились на вигон, де стояли збудовані парубками гойдалки, гігантські кроки і ін. Гойдаються, жартують. А інші, поробивши між травою доріжки та ямки, граються крашанками. Або грались навбитки. Дехто вигравав аж до сотні яєць. Молодь вбирала національний одяг. Хлопці мали широкі штани, вишиту сорочку, підперезувалися широким поясом, та смушеві сірі чи чорні шапки, хоч і було вже тепло. Дівчата виглядали, як лялечки: гарні чобітки, плахта, чи спідниця, вишита сорочка, чудові до талії корсетки, на голові — вінок, чи хустка. Молодь святкувала повні три дні. Старші ж святкували за приказкою: ,,в кого зятьок, в того і празничок'', бо донька все прийде з родиною в гості. А сини все більше святкують у тещі. Але ця стара поговірка лишилась поговіркою, бо на протязі Великодніх свят у нас тільки те робили, що один до одного їздили в гості, один одного запрошували. Всі були веселі і щасливі та дякували Богові, що дозволив їм дочекатися цього свята.

Це було колись на нашій любій Україні. Ми в той час, може, і не мали такого добробуту, як тут в Америці, але була там дійсна християнська любов. Любов до ближнього свого, любов до своєї Церкви православної. Що з того, що більшість з нас живе дуже і дуже добре, але тієї братської любови любови, що колись була, немає.

Іванна Савицька

ЯК ЗАБІЛІЮТЬ САДИ...

Весна на Лемківщину прийшла хутко, вітряним віником повимітала з кутків залишки снігових кучугурів, щедрими жменями розстелила тепло, огріла землю.

Першими проснулися проліски, зазеленіла трава, затанцювали дзвіночки на слабких, тонюсеньких ніжках, зажовтіли окаті зіркачі. Весна, зодягнена наче княжна, з'явилась тут же за віконною шибкою, до якої кирпатими носиками прилягла пара дівчаток. Це ми обидві зі сестрою з нетерпінням чекали весни. — Чи можна побігати босоніж, покачатись по траві ось так, без плащиків, без грубого, зимового одіння?

Мама суворо перечила: — Ще рано, ще не час. Та все таки, щоб упевнитись, мама виходила в сад, прикладала долоню до твердої, зимної землі і рішуче наказувала дітям слухати її доручень.

Тим часом в кухні Параня готовилася до писання великодніх писанок. Був це священний ритуал, якого не сміли порушити сторонні люди, ні жадна хатня робота чи розмови. Фарбу для писання приготовлялося тоді дома. Параня знала, як мочити цибулю, горіхове лушпиння,березову кору буряки, ,,атраментовий'' олівець,(в Параниному словнику ,,вовчик''), кольорову бібулку, що з неї робились квіти для прикраси святих образів. Віск і кістку Параня роздобувала сама, свічку заготовляла мама аж у Саноці, в такому великому місті, де була залізничка станція і де час до часу з'являвся на шосе автомобіль, від якого полошились коні, з криком тікали гуси і розбігались діти.

Мене ще туди не возили і я, до цього року життя, сприймала світ крізь шибку сільської плебанії.

Для писання писанок Параня вибирала ясний, погідний день. Вона вмивалась ранком в теплій ,,молочній'' воді, заплітала волосся в тугі коси, вдягала білу сорочку, (не вишивану), щоб писанки чисто писалися, і проказувала молитву до ікони св. Миколая, щоб наділив її чудотворним вмінням рівно писати. А потім, перехристившись тричі, казала: ,,Свічко воскова світися, воску жовтий топися, писанко великодня пишись на щастя, на довге життя''.

Ми зі сестрою сиділи тихо, зачаровані містерійною дією. Невільно було в той час вештатись по кухні, сперечатися, чи сміятися, бо Параня скаржилася мамі і ми, мов непишні, вилітали зразу за двері.

Паранині писанки були простенькі, проте незвичайно прецизні, у двох красках, з невибагливим мотивом, що нагадував квітку хризантему, чи радше айстру. Де-не-де траплялися зірочки, тягнувся доріжкою безконечник чи гілочка ялинки. Так писалося споконвіку в цілій нашій околиці.

До Великого Тижня писанки були готові. Тоді вся увага села зверталася на печення пасок. У час, коли в церкві відправлялися великописні довжелезні відправи, бились поклони, очищувались людські сумління від тягару гріхів, жінки, напереміну порались біля печей, пекли великодні паски.

Був це окремий ритуал, з окремим священним готуванням, а мірилом щедрости, вмілости і заможности кожної в селі господині була кількість яєць у замісі великодного печива.

Був це своєрідний ,,контест'', який ворохобив не тільки найближчих сусідок, але й ціле село.

Лушпинки з яєць чіплялися у Великодній Четвер на кущі і гокляки дерев уздовж сільської дороги.

Отак ,,біліли сади'', біліли придорожні кущі не вишневим, білосніжним квітом, а лушпинки курячих яєць, що мали свідчити промовисто про заможність і щедрість окремих, у селі ґаздівств.

Гай, гай! Скільки поезії, скільки чару і скільки глибоких відчувань скривалося тоді в сільських святкових ритуалах.

Мале лемківське село, далеко в горах, віддалене від Сянока на п'ятнадцять кілометрів твердої, вибоїстої дороги, осталося в пам'яті отим незабутнім ,,Євшан Зіллям'', що його не купити тепер за ніяку ціну і за ніякі гроші.

Весна на Лемківщину прийшла певно знову, як колись. Колишуться під вітром дзвіночки на слабких, тонюсіньких ніжках, пахне зелена трава. Проте, чи ,,біліють сади'' замаєні пишно лішпинням уздовж сільської дороги? Чи біліють так щедро, як колись?

І тільки по кутках старих, похилих вже хат, де доживають віку поморщені, сиві бабусі чується притишений щебіт: ,,Свічко воскова світися, воску жовтий топися, писанко великодня пишися на щастя, на довге життя''.

28-го березня 1977.

,,ЦАРЮЄ СМЕРТЬ НА РІДНІЙ УКРАЇНІ''

(Продовження зі стор. 1-ої)

Може це наснився
Страхітливий сон?
Мамо! Чуєш, мамо?
Це ж твій син — Мирон.

Ось пожовкле фото —
Щорсівський боєць.
Це ж тоді з'явився
На щоці рубець.

Це ж тоді рубались
З ворогом вночі...
Вогкістю та цвіллю
Пахне у печі.

У кутку не Ленін —
Познущався хтось:
З рами-сухозлітки
Дивиться Христос.

А, можливо, мати
Ілліча зняла?..
Мати комісара —
Як же ти могла!..

І немов обухом
Враз по голові:
Та чи в тебе, дурню,
Є чуття живі?

Чи під яворами
В затінку між хат
Привидам читати
Будеш дімат?..

Тут чаділо пекло —
Це ж не сон, не сон!..
І упав на лаву
Комісар Мирон.

Бився головою,
Гриз терпкі вуста.
І підняв поволі
Очі на Христа.

Розділ 3: Мирон пригадує роки голоду України:

Ночі, пекельні ночі!
Він не засне до ранку.
Руки цупкі жіночі
Душать йому горлянку

Потім приходить мати
І промовляє з болем:
— Сину, пора вставати.
Сонце зійшло над полем.

Нам не лежиться в могилі,
Мертвим не до спочинку:
Хто ж колосочки милі
В полі догляне, синку?

Скиглять голівки русі,
Виснажені до краю:
— Крихітку хлібця, матусю,
Хлібця!..
І крик завмирає.

Там, де комора артільна,
Вибігши вранці на ганок,
Христя, вдова божевільна,
Йде в канібальський танок.

Розділ 4: На сто родин, які вимирали з голоду в селі Мирона-комісара, залишається в живих лише він. В село навезли росіян з Курська — накручують фільм про ,,щасливе життя''. Кругом збожеволіла Христя витанцьовує ,,канібальський танок''. Мирон шукає могили матері:

Розділ 5:

Згасає день. Над степом зорі,
Немов істоти кульові —
Палкі серця, що в непокорі
Горять, не гаснуть, бо живі!

І Космос, виповнений Духом,
Плянету, мов дитя, гойда.
І сам Господь чутливим вухом
В цю мить до степу припада.

Мирон це так відчув, неначе
Раптово зупинився час
І повернулося дитяче —
Коли в нічному коні пас.

Тоді він дослухавсь до Бога...
В душі скорбота нароста.
При місяці біля порога
Майструє матері хреста.

О, мамо рідна, руки милі!
Як можна після цього жить?
Хто поховав тебе — в могилі
Давно під каменем лежить.

Шукати, де спочила мати,
Водив Мирона дід старий.
Але могили не впізнати,
Хоч цілий цвинтар перерий.

Про неї знають лиш тополі,
Бо в них тече селянська кров...
Мирон підніс хреста — й поволі
По стежці росяній пішов.

У СВІТЛІ ВОСКРЕСШОГО СПАСИТЕЛЯ

ІЗ ВЕЛИКОДНЬОГО СОБОРНОГО ПОСЛАННЯ ІЄРАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СОБОРНОПРАВНОЇ НА ЧУЖИНІ ПЕРЕБУВАЮЧОЇ

,,Очистимо почуття і побачемо Христа, що сяє неосяжним світлом воскресіння...''

В тиху весняну ніч, коли від зимового сну прокидається вся природа, ми чуємо, як із православних храмів лине радісна пісня: ,,Воскресіння Твоє Христе Спасе, анголи оспівують на небесах, і нас на землі сподоби, від чистого серця Тебе славити''.

В цю Великодню ніч, християнський світ ,,очистивши почуття'' з ,,чистим серцем славно веселиться'', бо в цю ніч ,,святкує ввесь світ — видимий і не видимий, бо воскрес Христос радість вічна'' І як же не радіти коли: ,,Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що у гробах, життя дарував''.

,,Ой, яка ж свята і святкування достойна оця спасаюча і світлом осяяна ніч, провісниця світоносного дня воскресіння''. (Вел. канон)

Ми православні українці, як і ввесь християнський світ, радіємо, веселимося і святкуємо день Воскресіння Христового тому, що Божественне Воскресіння Христове стало підвалиною загального воскресіння з мертвих, початком нового життя, зовсім не похожого на наше земне існування з його гріховними пристрастями, темрявою і неправдою.

Радість воскресіння полягає в тому, що воскресший Христос Своїм Воскресінням визволив нас з гріховної загибелі і привів нас: ,,від смерти до життя і від землі до неба'', та дарував нам перемогу над адом і смертю, та дав нам вічне життя і радість вічну.

Великодня радість доступна тій людині, яка на протязі Великого посту, ,,очистила своє почуття'' від гріховного намулу, яка через сердечне покаяння причастилася Тіла і Крові Воскресшого, і з'єдналася з Христом...

Нехай же світло Воскресшого Спасителя світу, освітить нам всю темряву нашого життя, і приведе нас до щиросердечного покаяння, і воскресіння від гріховної загибелі, щоб ми від усієї душі і чистого серця могли взивати: ,,Воскресіння день, і просвітімся святом, і один одного обнімімо! Скажемо ,,Браття'' навіть тим що ненавидять нас! Простім все ради Воскресіння'', і так голосно промовимо: ,,Хистос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим що в гробах життя дарував!''

Нехай воскресне між нами любов до Бога Отця, і Воскресшого Господа, до ближнього і провідників наших.

З цим радісним Святом над Святами, вітаємо ввесь Український народ на Рідних Землях і на чужині сущих.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Смиренний Григорій,
Четвертий Митрополит Київський і всієї України.

Смиренний Архиєпископ Варлаам
Заступник Митрополита
У А П Ц Соб. що на чужині пебуває.

Дано в м. Чікаго в Свято-Покровському Катедральному Соборі місяця квітня 10 дня року Божого 1977.

Відбулися річні Загальні Збори Секції Старших Громадян при Відділ ,,Самопомочі" в Ню Йорку

Дня 13-го березня ц. р., о год. 2-ій по пол. відбулися річні Загальні Збори Секції Старших Громадян при Відділі ,,Самопомочі'' в Ню Йорку в Домівці ,,Самопомочі.

Збори відкрив голова Секції Евстахій Манацький, запропонувавши на предсідника Зборів Богдана Ластовецького, а на секретаря — Станислава Сендецького. Предсідник Б. Ластовецький попросив С. Сендецького відчитати Протокол Загальних Зборів з попереднього року. Протокол відчитано. До нього не було жадних завваг. Предсідник зарядив голосування відносно тієї точки і Загальні Збори одноголосно ухвалили протокол прийняти.

Приступлено до наступної точки, вибору Номінаційної комісії і Е. Манацький запропонував таких членів до тієї комісії: пані Лопатинську, панів А. Тропака і А. Гарасимяка. Збори прийняли пропозицію п. Е. Манацького і вибрали Номінаційну комісію у вище запропонованому складі.

Відтак наступило звітування голови та членів Секції. Першим звітував голова Секції Е. Манацький. У своєму звіті голова з'ясував діяльність за 1976 рік. Сьогодні Секція нараховує 80 членів, він згадав про поїздку Секції в червні 1976 р. за допомогою Міського Уряду, який дав безплатно автобус до українського Села в Бавнд-Бруку. З цієї поїздки члени були дуже вдоволені. Головною темою звіту голови був З'їзд (другий) Українських Старших Громадян на Союзівці, за почином Комісії для Старших Громадян, членів УНС під головуванням інж. Степана Куропася; секретарювали д-р Я. Падох, Е. Манацький. Після вступних нарад Е. Манацький запропонував З'їздові, щоби на ньому вибрати Центральне Представництво Українських Сеньйорів на терен ЗСА і Канади, який заступав би наші справи перед федеральним і стейтовим урядами в обох країнах. Під час дискусії над цією справою, д-р Падох відхилив пропозицію Е. Манацького, а поставив внесок, щоб тимчасово вибрати Крайовий Комітет П'ятьох, щоб він приготовив Статут Централі та, щоб зайнявся іншими організаційними справами до ІІІ Загального З'їзду, який відбудеться при кінці травня або в перших днях червня 1977 р.

По довшій дискусії прийнято внесок д-ра Падоха і вибрано Крайовий Комітет П'ятьох у складі: д-р Галина Носковська-Гірняк, Микола Шпетко, Володимир Хамула, Роман Погорецький і Евстахій Манацький. Повищий склад Комітету, З'їзд вибрав одноголосно.

Після Зборів Комітет П'ятьох зачав негайну дію, а саме збирати заяви від Старших Громадян, які бажають замешкати в Домі для Старших Громадян на Союзівці.

На З'їзді одного дня прийшов головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір, який зажадав від З'їзду 150 заяв від тих, що бажають мешкати в цім Домі. Якщо З'їзд вже буде мати заяви, тоді УНС приступить до будови дому і старань, щоб дістати федеральну позику на низьких відсотках і на довгий час, на протязі 48 років.

В дні 10-го січня ц. р. Комітет П'ятьох поїхав до Головної Управи УНС і привіз зі собою 178 заяв та передав головному предсідникові УНС, де вони провели спільно наради над цим, як зачати це діло і чи є вигляди на одержання позики. Головний предсідник заявив, що він уже поробив перші кроки в Олбані і Вашінґтоні, де йому сказали, що ця справа може бути полагоджена, аж в березні 1977 р., коли вже остаточно перейме владу новий Президент. В дальшому, головний предсідник заявив, що якби не вдалось дістати цієї позики, то УНС буде старатися побудувати такий дім фінансами УНС та інших громадських і фінансових організацій. Так представляється покищо справа Дому для Старших Громадян на Союзівці, закінчив свій звіт, уступаючий голова Секції.

Дальше звітували скарбник П. Немировський і референт суспільної опіки.

По звітах Контрольна комісія уділила абсолюторію уступаючій Управі Секції. Збори прийняли одноголосно внесок Контрольної комісії.

У наступній точці Намінаційна Комісія зголосила листу будучої Управи, а саме: на голову — Евстахій Манацький, заст. голови — д-р Галина Носковська-Гірняк, секретар — Станислав Сендецький, скарбник — Петро Немировський, член Управи — Юлія Дашко; Контрольна Комісія: Михайло Лисогір, Ольга Калина, А. Гарасимяк. Предсідник Зборів піддав цю листу до голосування і Загальні Збори прийняли одноголосно цю листу.

При точці різне, предсідник Зборів поінформував про відносини Управи Відділу ,,Самопомочі'' зі Секцією Старших Громадян, де Відділ старається прийти Секції з допомогою, та дає безплатне приміщення для неї.

На цьому Загальні Збори закрито та приявні засіли до перекуски.

Е. М.

Богдан ЛЕПКИЙ

Причулись дзвони в рідному селі...

Неначе в ранній, опалевій млі
Причулись дзвони в рідному селі.
Летіла з вітром звуків завірюха,
А я стояв задуманий і слухав...

Ось перший подих рідної весни
І перші мрії, перші юні сни,
І перше в серці виплекане слово
Веснівкою розцвілося чудово.
Щоби здійснилось слово незабутнє

Пісень воскресних...
В минуле наше, а може й майбутнє,
Гагілка перша, перший хоровід,
Розспіваний, розсміяний похід

Наче завірюха
Летіли звуки, я стояв і слухав,
Як же далеко тії дзвони грали,
А як глибоко в душу западали,
Ці срібні дзвони в рідному селі,
Що гомоніли в опалевій млі.

Хоч нічка місячна стояла,
Душа прийняти не могла
Те мертве світло, що лягло
На стріхи мертвого села.

Ти чуєш, мамо? Де ти, де ти?
До тебе син іде на суд...
І ніби з глибини плянети
Йому почулося:

— Я тут!
Спинявся, слухав — потім знову
Ішов до церкви за село.
І знову чув глибинну мову:
— Я тут! —
з-під ніг йому гуло.

Він довго йшов. А на світанні,
Коли ще степ у росах спав,
Мирон на скіфському кургані
Знесилений на землю впав.

Губами поворушить слабо —
Кляне вождів усіх держав.
В ногах у кам'яної баби
Дубовий хрест його лежав.

Матусю, де ж тебе шукати —
Серед яких волань і скрут?..
А кам'яна могильна мати
З кургана мовила:
— Я тут!

Я скрізь, де помирають люди.
Я — стогін, що дійшов від них...
Він цілував холодні груди,
Торкався пальців кам'яних.

Мов камінь той був заповітом,
Який прийшов з чужих світів,
А рідна мати стала світом,
Що зорями над ним тремтів.

Зненацька десь над виднокраєм
Озвалася туга струна.
Хтось там живий на кобзі грає —
І степом котиться луна.

Такої музики від роду
Не чув Мирон.
О, хто ж це грав?..
Немов звучить сама природа —
То голос неба, сонця, трав.

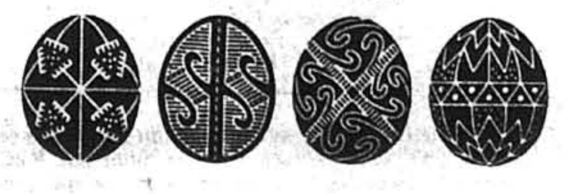
Здається він єдиним звуком
З могили мертвих підійма,
Щоб край покласти вічним мукам —
І влади понад ним нема!

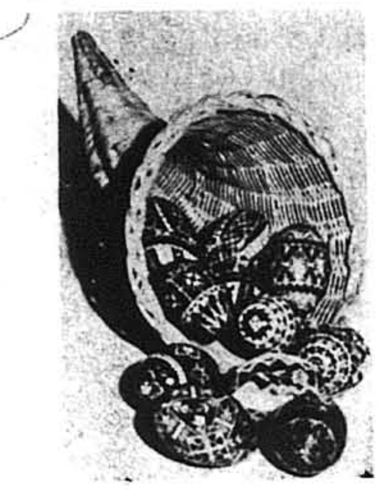
Мирон підвівся, стає на ноги.
Та що це?..
В іскорках від рос
Із кобзою ішов до нього
Не інший хтось
А сам Христос.

Той, хто воскрес, щоб світ тримати
Мов кволий, невічний росток, —
Він був таким, якого мати
Вернула у святий куток.

Це ж Він, кому молилась ненька
За всіх —
За мертвих і живих.
І тільки кобза вже старенька —
Немов з походів січових.

[Закінчення буде]

ВЕСЕЛИХ СВЯТ!
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
бажає
ВСІМ

ПЕТРО ЯРЕМА

FUNERAL HOME
129 East 7th Street, New York, N. Y.
(Between 1st Ave. and Ave. "A")
ORegon 4-2568
Засновано 1906 р.

Веселих Свят Воскресення Христового
— бажає —
ВОЛОДИМИР ВАСІЧКО — власник
„ДНІСТЕР"
ПРОДАЖ НЕРУХОМОСТЕЙ
769 Sanford Ave., Newark, N.J.
(201) 374-6334

З нагоди Свят
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
щирі побажання пересилають
ОСИП і ДОРОТІ БОГАЧИК
ВЛАСНИКИ УКРАЇНСЬКОЇ ФІРМИ
МАШИНОВОГО ЗНАРЯДДЯ
LIDA SKOLE INDUSTRIES, INC.
701 Springfield Rd., Kenilworth, N.J.
Tel. (201) 687-7680

Ювелірна фірма
І. Пеленський
— *бажає* —
Шановним Покупцям, Родині і Знайомим
Веселих Свят
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
Нова адреса:
1260 Springfield Ave., Irvington, N.J. Tel. 375-2467

Веселих Свят
Воскресення Христового
РІДНИМ, ПРИЯТЕЛЯМ, ПОКУПЦЯМ і ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ ГРОМАДЯНСТВУ
— бажають —
Йосиф і Марія Ганусей
ВЛАСНИКИ МУЗИЧНОЇ КОМПАНІЇ
244 W. Girard Avenue Philadelphia, Pa. 19123
Tel.: MA 7-3093

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
УСІМ НАШИМ ШАНОВНИМ ПОКУПЦЯМ, ПРИЯТЕЛЯМ та ЗНАЙОМИМ
— бажають —
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
С. Савгук і Б. Галаган
власники ФІРМИ
BRODY
MEAT PROD., INC.
96 Second Avenue New York, N.Y. 10003
Tel.: GR 5-5052

Веселих Свят
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
всім своїм Приятелям і Клієнтам
пересилає
КОНСТАНТИН МИХАЙЛО КАРДОВИЧ
Христос Воскрес!

CONSTANTINE MICHAEL KARDOVICH
CYPRESS HILLS MONUMENTS

800 Jamaica Ave., Brooklyn, N.Y. 11208
Tel. (212) AP 7-2332

MEMORIAL ERECTED IN ALL CEMETERIES

Всім Нашим Вельмишановним Покупцям та Їхнім Родинам, Знайомим, Приятелям та Друзям
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
— бажають —
МИХАЙЛО і ДАРІЯ МИСЬКІВ з ДІТЬМИ
власники знаної української фірми
„БРОДИ"
Напитки (Liquor Store) • М'ясні вироби
Імпортовані делікатеси • Святочні шинки
першоклясної якости фірми Towben
First Prize Ham.
954, 18th Avenue, Newark, N.J. Tel.: ES 2-5154

ВЕСЕЛИХ і ЩАСЛИВИХ СВЯТ
Воскресення Христового
— бажає —
Іван Гасин
НАЙСТАРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ й ОКОЛИЦЯХ
HASYN FUNERAL HOME
4944-48 Old York Rd., Philadelphia, Pa. GL 5-1400

Веселих Свят
Воскресення Христового
— бажає —
Українська Квітярня
"Fernco"
Великодні прикраси могил — Букети — Корсажі — Весільні квіти — Шпитальні квіти — Похоронні вінки
890 Springfield Avenue Irvington, N.J.
Tel.: 371-4197

РАДІСНИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
Рідні, Приятелям, Знайомим
і Вельмишановним Покупцям
— щиро бажає —
Михайло ПИЛИПЧАК з Дружиною
власник фірми
EUROPA
Meat & Provision
527 JERSEY AVENUE — JERSEY CITY, N. J.
Tel.: HE 5-2221

Бюро висилки пакунків
до всіх
країн
Европи
Mercury
та імпорти найкращих продуктів
з усіх частин світу.

101 First Ave., New York, N.Y. Tel. OR 4-3930
З ПРАЗНИКОМ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
ВШ. Покупцям, Рідним, Приятелям і Знайомим
сердечні побажання
Веселих та Щасливих Свят
складають
МИКОЛА ГОРИСЛАВСЬКИЙ
з донькою ХРИСТИНОЮ, власники

З НАГОДИ СВІТЛОГО ПРАЗНИКА
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
бажаємо
Родині, Приятелям та Гостям
„КАРПАТІЇ"
в ЛЕКСІНГТОНІ, Н. Й.
ВЕСЕЛИХ і ЩАСЛИВИХ СВЯТ!
Климентина і Степан
Шевчук
Відкриття літнього сезону — 4-го липня 1977 року
(212) CA 8-7858

РАДІСНИХ СВЯТ
Воскресення Христового
Рідним, Приятелям і Покупцям
щиро бажають
Ярослав і Марія Гречка
власники фірми
OEHLER HARDWARE
338 W. Girard Ave., Philadelphia, Pa. 19123 WA 5-2731

Веселих та Щасливих Свят
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
Рідні, Знайомим і ВШ. Покупцям
— *бажає* —
„УКРАЇНСЬКИЙ БАЗАР"
— і —
ВИСИЛКОВА СТАНЦІЯ
„Космос"
Phone: 374-6446
1082 Springfield Avenue Irvington, N.J. 07111
Власники: Василь і Богуслава ГНАТІВ

ВЕСЕЛИХ і ЩАСЛИВИХ СВЯТ
Воскресення Христового
— бажає —
Музика і Син
УКРАЇНСЬКЕ ПОХОРОННЕ ЗАВЕДЕННЯ
2154-57 W. Chicago Avenue
CA 7-1222 CHICAGO, Ill. BR 8-7767

Веселих Свят
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
— *бажають* —
ЯРОСЛАВ БЕРЕЗОВСЬКИЙ
— і —
ПЕТРО КУПЕР
власники фірми
B & B MEAT PRODUCTS
168 BEDFORD AVENUE BROOKLYN, N.Y.
Tel.: EV 8-2811

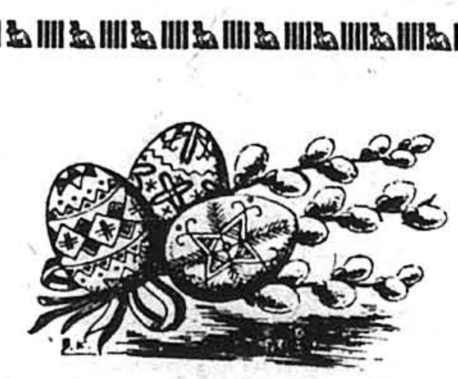
Веселих Свят Воскресення Христового

бажає всім

МИХАЙЛО ГРИНЕНКО
власник
УКРАЇНСЬКОГО РЕСТОРАНУ

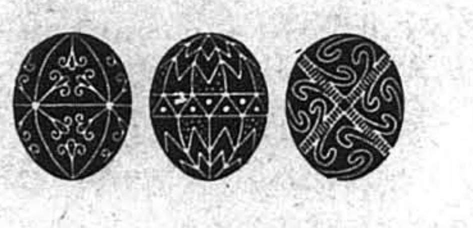
в Українськім Народнім Домі
140 Друга Авеню в НЮ ЙОРКУ, Н. Й. Тел. (212) 533-6765
Українські й европейські страви.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
всім Вельмишановним Покупцям,
Приятелям і Родині
бажають
О. СУХОВЕРСЬКИЙ і М. СТЕБЕЛЬСЬКИЙ
власники фірми
ДНІПРО С-КА
і висилкова станиця
„КОСМОС"
698 Sanford Ave. — NEWARK, N.J. — 373-8783

Веселих Свят
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
ВСІМ НАШИМ
ВЕЛЬМИШАНОВНИМ ПОКУПЦЯМ
— бажають —
ЕРАСТ КУРОВИЦЬКИЙ І СИН
Українська М'ясарня
124 First Avenue New York City
Tel.: GR 7-0344

Веселих Свят!

Українським Організаціям та ВШ. Клієнтам, Родині та Знайомим

З Воскресенням Христовим
Веселих Свят

— бажають —
АНТІН і НАТАЛІЯ ЛАЗІРКИ
і діти НАТАЛКА й ОЛЕГ
власники

OLYMPIC COMMUNITY MARKET
122 — 40th Street, Irvington, N.J. 375-3181

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!
ВШ. Клієнтам, Друзям та Знайомим
бажає

Kobasniuk Travel Inc.
НОТАРІЯЛЬНЕ БЮРО
Імігратійні справи. ▪ Білети на кораблі й літаки
Міжнародні поштові перекази і т. д.
157 Second Avenue ▪ New York, N.Y. 10003
Tel.: AL 4-8779 — AL 4-8717

КЛІЄНТЕЛІ, УКРАЇНСЬКИМ ОРГАНІЗАЦІЯМ
Веселих Свят
Воскресення Христового
бажає

ЙОСИФ КУПЧАК
з Родиною
власник
Joseph Meat Market
272 A Smith Street, Perth Amboy, N.J. Tel.: 442-4660

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
Українським Установам, ВШ. Покупцям, Родині і Знайомим
— пересилають —
нові власники популярної фірми м'ясних — харчевих і імпортованих продуктів
ТАДЕЙ ПОНОСЬ і ОСИП СИГІДА
з РОДИНАМИ

STUYVESANT MEAT MARKET, INC.
PRIME MEAT ▪ HOMEMADE PRODUCTS
249 Stuyvesant Ave., Newark, N.J. Tel.: 373-6271

Веселих Свят
Воскресення Христового
Родині, Знайомим і Дорогим Гостям бажають
С. БАРДИГУЛА і С. БОДНАР
власники

NIKOLAS CAFETERIA
29 Cooper Sq., New York City GR 3-7180

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
усім нашим Шановним і Дорогим Гостям, Приятелям і Знайомим бажають
СОФІЯ ЛУПАЦИ і ВАСИЛЬ КОРУД
власники ресорту

Crocus Apartments
113-115 E. Crocus Rd. Wildwood Crest, N.J. 08260
Tel. 609-522-9031

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Всіх Українських Громадян щиро вітаємо
ЗІ СВЯТАМИ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
та бажаємо всього найкращого.
Сподіваємось погути „Воістину Воскрес"!

Ірина Яницевич
і Василь Лещан
R.E. Brokers (212) 849-5099

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
Українським Організаціям та ВШ. Клієнтам
— бажає —

J. & Z. Meat Market
39 Palisade Ave., Yonkers, N.Y. 10701 (914) 476-0300
Власники — ІВАН і ЗЕНОВІЯ БУНДЗЯК

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
бажає

РОДИНА НАСЕВИЧІВ
N.E. Corner Franklin & Brown Sts.
109 E. Tabor Road Philadelphia, Pa.
MA 7-1320 DA 9-1844

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Веселих Свят
Воскресення Христового!
Українському Духовенству, Організаціям, ВШановним Клієнтам і Знайомим щиро бажає
ЮРІЙ ВАСИЛЕНЮК
власник

Української Крамниці
ASTORIA
MEAT PRODUCTS INC.
35-09 Broadway Long Island City, N.Y. 11106
(між 35-36 вул.) Tel.: 726-5663

Веселих Свят
Воскресення Христового
— пересилає —
Всечесному Духовенству, всім Організаціям, Приятелям і всьому Громадянству

Trzaska Funeral Home
648 — 4th Avenue, Brooklyn, N.Y. Tel. SO 8-6890
6741 — 5th Ave., Bay Ridge, N.Y. Tel. 748-4860
LICENSED MGRS.
ГЕЛЕНА Е. ТЖАСКА
АДЕЛЯ ТЖАСКА МАРЧАК

ВЕСЕЛИХ і ЩАСЛИВИХ СВЯТ
Воскресення Христового
— бажає —

DUCHYNSKI-CHERKO INC.
FUNERAL HOME
111 Yonkers Avenue
Тел. YO 3-6121 Yonkers, N.Y.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
Воскресення Христового
бажають
ЯРОСЛАВА і СТЕФАН ЛЮТАКИ, власники

Holiday Lounge
COCKTAILS and DINNER
75 St. Mark's Pl. (8th St.)
SP 7-9637 New York City

Веселих Свят
Воскресення Христового
ВШ. ПОКУПЦЯМ і ПРИЯТЕЛЯМ
— бажають —
Я. КУХТИН і В. МАНЬКО
власники фірми

„КОСМОС"
4944 N. Broad St., Philadelphia, Pa. 19141
Tel. GL 7-5664

Веселих Свят
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
Родині, Приятелям, Покупцям та Знайомим бажають

Марія і Михайло Грицковяни
нові власники крамниці

ILKO MEAT MARKET
140 First Avenue New York, N.Y.
Тел.: 777-4583
Помірковані ціни та щира обслуга.

Веселих Свят
Воскресення Христового!
Родині, Односельчанам, Знайомим і Гостям
бажають
ГРИЦЬ, ОЛЬГА, ЮРІЙ з Родиною і ЯРОСЛАВ
СЛИВКИ
власники

Українського Ресторану
„ОДЕСА"
117 Ave. "A". New York City Tel.: 575-0853

Веселих Свят
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ
ВСІМ НАШИМ ПОКУПЦЯМ, КЛІЄНТАМ, РОДИНІ І ЗНАЙОМИМ
— засилає —

UNIVERSAL PARCEL SERVICE, CO.
Висилка пачок в Україну по поміркованих цінах.
72 Nassau Ave. ▪ Brooklyn-Greenpoint, N.Y. 11222
Тел.: 389-6747

ДОРОГИМ ГОСТЯМ, ДРУЗЯМ та ЗНАЙОМИМ
— бажають —
ЩИРО СЕРДЕЧНЕ
ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Олекса, Марія, Тоні Шумило

LEXINGTON HOTEL
LEXINGTON, N.Y. Тел.: (518) 989-9797

Христос Воскрес!
Веселих Свят
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
— бажає —
Родині, Приятелям, Високоповажаним Клієнтам і всьому Громадянству
Марія Саврас-Кушнір

SONYA'S BEAUTY SALON
власник — САЛЬОНУ КРАСИ
86 East 4th Street — NEW YORK, N.Y. — 673-4008

ВЕСЕЛИХ СВЯТ!
Із Світлим Празником
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
УСІМ
УКРАЇНСЬКИМ УСТАНОВАМ
та ВСІМ ПОКУПЦЯМ
— бажає —

УКРАЇНСЬКА М'ЯСАРНЯ
та
ХАРЧОВА КРАМНИЦЯ

B. L. B.
841 Elizabeth Ave. ELIZABETH, N.J.
Elizabeth Phone: EL 3-4689

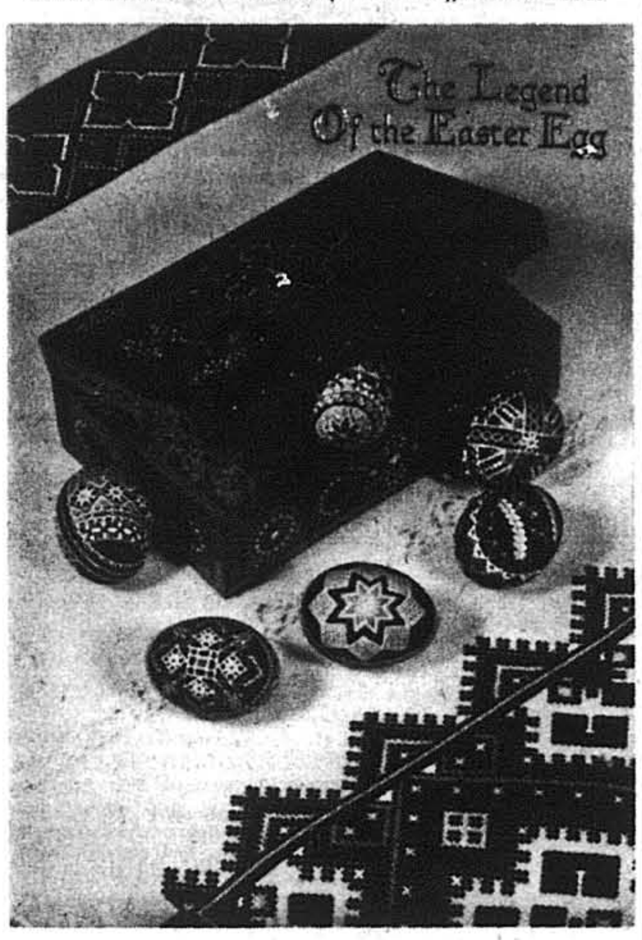

ЩИРІ ПОБАЖАННЯ
Веселих і Щасливих Свят Воскресення Христового
Родині, Покупцям, Знайомим
бажає

ЮЛІЯН БАЧИНСЬКИЙ

власник EAST VILLAGE MEAT MARKET, INC.
139 — 2nd Avenue
(Між 8 і 9 вул.)
NEW YORK CITY **Tel.: CA 8-5590**

ПИСАНКИ НА КАРТОЧЦІ ФІРМИ „ГОЛЛМАРК"

Найбільш престижева фірма „Голлмарк" вже втретє цього року видала великодню картку, оздобою якої є українські писанки, з колекції Аннети і Михайла Чупилів. Попередньо ця фірма надрукувала картки з українськими взорами в 1973 і 1975 році. На цьогорічній картці п. н. „Леґенда про великоднє яєчко" (серійне число якої 359-244-2), є барвиста фотографія писанок, інкрустована гуцульська касетка і вишиваний обрус, — як це видно на фотознімці. В середині картки знаходиться український народний переказ про походження писанки та великодній привіт: „Бажаємо Вам всієї радости і благословень у Святочному Сезоні".

НАША ДІЙСНІСТЬ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

дин у великих й малих осередках, у зустрічах з відповідальними представниками громади та й із звичайними людьми, наш Блаженніший ствердив поважне спопуляризування ідеї Патріярхату, „як найсильнішого об'єднуючого і творчого чинника українського народу''. Патріярхат сьогодні вже майже повсюдно прийнятий. Сам же Блаженніший, без всякого почуття особистої гордости чи честилюбивних спонук, так і каже: „Всюди оваційно приймали Патріярха, як уосіблення єдности і творчости, і то не лише свої, але і чужі державні, громадські ,політичні й культурні представництва. Великою бо честю для них було вітати українського Патріярха, хоч не признаного Святішим Отцем з огляду на теперішню коньюнктуру''.

Одночасно Патріярх підносить і ряд важливих справ, що є конечними під нинішню пору завданнями динамічної спільноти. Він повторює свою постійну думку про те, що все наше багатогранне життя вимагає більшої як досі жертвенности, і то не лише матеріяльної, але й духової, особистої, жертвенности праці. І тут Блаженніший Отець вказує на потребу священичих покликань, в браку яких він бачить велику загрозу. Він ілюструє конкретним прикладом, як то наше життя змінилося б до не пізнання, коли б з України прибуло сюди добрих сто священиків. На жаль, з України не можуть тепер прийти нові священослужителі, хоч там вони є, подібно, як є велике число покликань в режимній Польщі, яка все таки висилає священиків своїм громадам в діяспорі. Якщо тепер це неможливо для України, то наша спільнота і Церква мусять самі здобутися на покликання з своїх власних рядів, бо інакше можемо потерпіти поважні втрати. На маргінесі варта сказати, що наші семінарії, новіціяти чи манастирі, в тому й колегія Святої Софії при Українському Католицькому Університеті в Римі, чекають на новий прибуток. Молоді люди прийдуть, якщо громада й церковна структура, включно з ієрархією, буде в них впоювати духа пожертви, ідеалізму, посвяти, а не дивитися священичий стан лише, як на ще одну вигідну професію, яку „треба шанувати'' й забезпечити такими вигодами, які мають світські професії, як це іноді можна почути навіть в духовних колах. Покликання ростуть з готовности жертви і з дерзання, а не з вигоди; тому має їх Україна, тому вони такі чисельні в нинішній Польщі.

Далі Їх Блаженство вказує на слідне занедбання обряду в поодиноких епархіях і парафіях. Збереження обряду і плекання таки автентичних, а не спрощених літургічних традицій, є для нас дуже важливою місією сьогодні, якщо бажаємо втриматися на поверхні, як самобутня східня Церква з певним призначенням у Вселенській Церкві !

Не поминув Блаженніший Патріярх і нашого громадського і політичного життя. Воно також вимагає зміцнення, нового динамізму і розумного плянування. Замість розбіжностей і розбиття, з чого випливає послаблена акція, нам треба концентрації спільних зусиль та єдности в засадничих прямуваннях, а також усунення всяких особистих чи групових амбіцій. Патріярх вже виразно говорить про потребу частішого скликування найширшого репрезентативного органу-парляменту (очевидно, думається про Національну Раду), який усунув би всякі розбіжності і спрямував наші розпорошені енергії на спільну працю. Не думаємо, щоб хтось міг піднести якенебудь застереження проти такої вказівки суспільного характеру: повинно постати представництво, що матиме опертя в широких масах народу, а в ньому мають знайтися всі, що „хочуть брати участь в цілому національному життю''.

Це лише кілька завдань, висловлених Патріярхом у його підсумкових думках з приводу своїх відвідин. Але вони щирі, глибокі, в них органічно відчута актуальна потреба нашого народу. Вони походять сьогодні від найвищого нашого авторитету, і тому повинні бути вийнятково взяті до уваги всіми нами, якщо таки справді нашим найвищим законом є добро спільноти. В останньому „посланні українському народові'' конкретно і виразно відбивається програма Патріярха, яку він часто висловлює крилатою фразою „За єдність Церкви і Народу!''

Сен. Джексон підтримує пропозиції ЗСА щодо атомового роззброєння

Вашінґтон. — Демократичний сенатор Генрі Джексон із стейту Вашінґтон у вівторок, 5-го квітня, заявив на пресовій конференції, що вповні підтримує пропозиції щодо обмеження чи зменшення стратегічної атомової зброї, які американська делеґація недавно представила Совєтському Союзові, але які Москва відкинула. Сен. Джексон сказав, що пропозиції були „справедливі і безсторонні", бо пропонували, щоб обмеження чи зменшення зброї стосувалися однаково обох держав. Відкидаючи закиди Москви, що Америка старалася здобути для себе „однобічні користі", Джексон все одно скритикував методи, якими президент Картер старається запевнити підписання нового договору із СССР. Він вважає, що Президент не повинен був обговорювати подробиці пропозицій на публічних форумах ще заки делеґація ЗСА прибула до Москви на переговори, бо совєтські лідери „не звикли" до такого способу ведення закордонної політики і добре було б, якщо б президент Картер і члени його уряду взяли це до уваги.

Сенатор Джексон, який є головою Сенатської підкомісії для обмеження стратегічної зброї і членом Комісії військових справ, радив урядові „не реаґувати загостро" на безпідставну критику Москви, а продовжувати старання відносно підписання нового договору.

Уряд передбачає зріст в цінах деяких продуктів

Вашінґтон. — Секретар сільського господарства Роберт Берґланд заявив у понеділок, 21-го березня, що запропонує новий чотирирічний закон, який забезпечив би вищі прибутки для американських фармерів, зокрема для тих, які мають молочні фарми. Берґланд сказав, що президент Джіммі Картер погоджується з його пропозиціями, але він ще мусить свідчити в тій справі перед Комісіями Сенату і Палати, які відповідають за сільськогосподарські справи. Згідно з твердженням Берґланда, якщо Сенат і Палата Репрезентантів схвалять цей законопроєкт, то ціна ґальона молока зросте на 6 центів, як рівнож дещо збільшаться ціни на інші харчові продукти, а також буде зменшений імпорт цукру.

За врятування життя чекіста

„Це сталося 30 років тому. До Турківської районної лікарні привезли радянського чекіста, якого важко поранили українські буржуазні націоналісти. Для врятування його життя потрібно було багато крови'', — пише київська „Радянська Україна''. В той час молода санітарка Софія Їжик зголосилася стати донором. І „її кров повернула сили патріотові''. На протязі своїх 30 років вона для врятування життя віддала 200 літрів крови. За ці всі її діла, які вона зробила на користь „радянського народу'', її удостоєно почесного значка „Донор СРСР'', багатьох грамот, дипломів, інших відзнак, а за сумлінну багаторічну працю — трьох медалей, — пише „Радянська Україна''.

Африканські лідери нараджуються

Квілімане, Мозамбік. — Асошіейтед Пресс інформує, що лідери африканських держав розпочали в неділю, 3-го квітня ц. р., свою конференцію, метою якої є розглянути пропозиції голови Президії Верховної Ради СССР Ніколая Подгорного і кубинського диктатора Фіделя Кастра відносно посиленої достави зброї для африканських партизанських з'єднань, які ведуть війну проти режимів білої меншости в Родезії і Південній Африці. Цю допомогу африканцям запропонували обидва комуністичні ватажки в часі недавніх відвідин африканських країн. В нарадах беруть участь президент Танзанії Юліюс Нейрере, який провадить нарадами, президент Замбії Кеннет Каунда і офіційні речники Анґолі, Ботсвани і Мозамбіку. Обидва лідери чорних націоналістів Джошуа Нкомо і Роберт Мугабе, які очолюють дві найбільші групи спротиву в Родезії, також беруть участь в цій нараді. З поінформованих джерел твердять, що Подгорний обіцяв збільшити доставу зброї до Мозамбіку, якою буде користуватися тамошня армія і рухи спротиву в Родезії.

Надійшло майже 6,000 дол. пожертв на Корпорацію „Українська Опера"

Мастік, Н.Й. — З Управління Корпорації „Українська Опера", президентом якої є маестро Лев Рейнарович, інформують, що до початку місяця березня надійшло біля 6,000 дол. пожертв на діяльність Корпорації, від любителів українського оперового мистецтва. Більшість пожертв надійшли впарі із вплатами за платівки: „Білі лебеді" оперової солістки Галини Андреадіс та „Українські модерні пісні" видання п. Є. Шамо.

Корпорація „Українська Опера", що вже має чартер і покриття кожного доляра — доляром від американських установ, запрошує масове громадянство ставати активними дійсними членами, з правом виборчого голосу, при вплаті 10 дол. членських внесків річно. Корпорація „УО" незабаром розпочне перегляд оперових сил, в першу чергу серед талановитої української молоді з високою музично-вокальною освітою.

Олі Китастій — вічная пам'ять!

Я знову в могутній українській громаді Клівленду. Але цього разу, не на радісну Великодню зустріч, (як уже три роки підряд) в найріднішій господі славного Кобзарського Отамана, Григорія Китастого і його сердечної кобзарської дружини, Олі, — а на її несподіваний, передчасний похорон.

У середу, 16-го березня ц.р., приїхали, десь у полудневу пору, до нашої хати в Ніягарі, наші рідні, завжди дорогі гості — Григорій і Оля Китасті.

Як завжди, стояли ми, з моєю полтавкою, на порозі, приказуючи жартома:

А тут стоїть на воротях,
У червоних чоботях,
Кійком підпирається,
Та у кози питається:
Козо, моя люба, козо моя мила —
Чи ти пила, чи ти їла?

І „американська'' Оля — завжди жартівливо на те:

Як бігла через місточок,
Та й ухопила кленовий листочок...
Тільки пила, тільки й їла...

Такою була наша остання родинна зустріч з тією надзвичайною Олею, що ми її завжди звали сердечно — Сестричкою.

Посідали до столу, застеленого скатертиною з Полтавщини, вигаптованою й мережаною моїми сестрами-своєму сибірському братові. Мріяли вони зустрітися колись з вимріяного в листах Олею, але не пощастило. „Старший брат'' не дозволив побачитися перед смертю, мабуть, з огляду на демократичну умову в Гельсінках...

Розмовляли радісно біля столу, як найрідніші. Заплакали одностайно вчотирьох, коли прочитав їм розділ з моєї (ще не опублікованої) книжки, „Від Сибіру до Канади'' — про концерт Бандуристів ім. Тараса Шевченка в німецькому таборі ОСТ...

Від'їхали Григор і Оля вранці до Торонта — зробивши остаточний доторк до композицій Китастого, що їх співатимуть наш славний Йосип Гошуляк і співачка київської опери, Ганна Колесник на Григоровому 70-літньому ювилеї в Детройті, 3-го квітня ц.р. Розцілувалися навхрест, пообіцяли, що прийдуть до нас наніч післязавтра, 18-го березня...

Завіяла несподівано снігова хуртовина.

Віє метелиця, крутиться, мелеться,
Котиться полем у млі...

А Григор з Олею вже були в безкінечному потоці авт поза Торонтом.

Виглядали ми їх, повз ту навіжену хуртовину, у вікна. Подумали нарешті, що не виїхали, мабуть, у таку засніжену дорогу. А десь надвечір, потелефонував нам Йосип Гошуляк неймовірно-трагічну звістку: зупинилося Оліне серце на дорозі...

Від'їхав Григорій лиш кілька миль від Торонта у той небезпечний автогін. Вже вирвався на центральну лінію — хуртовина й незчисленні авта навколо...

„Рятуй, Григорку рідний, не маю чим дихати''— озвалася Оля, закашляла.

Поглянув на зблідле обличчя, — хотів звернути до обніжку дороги. Мчали авта,як божевільні, з обох боків, безкінечним ланцюгом...Натиснув лівою рукою сирену...Ніяк навіть руку простягти до Олі, приголубити. Стишив гін, зупинився на дорозі, не спускаючи руки з розпачливої сирени. Схилився до Олі підтримати голову, що похилилася безпомічно набік: „Олечко, моя рідна, що з тобою моє серденько?!'' — захлинався голос на сухих устах. А сирена лементувала під його долонею. Авта розбігалися злякано навколо, трубіли...

Зупинився якийсь великий повіз поруч, відчинив чоловік двері запитати про нещастя, побіг до свого радіо-телефону в кабіні, викликав поліцію...

Привезли заплющену Олю, вже без віддиху, зі слізним Григорієм до шпиталю. Наступного дня полетів літак до Клівленду, з нашою Китастою, сердешною Олею в домовині. Дивовижний фатум! Енергійна людина, в розцвіті життя й розуму (лиш 48 років сповнилося Олі) відходить у той загадковий світ, коли є багато старих, безпомічних і безнадійних на ліжках. Якийсь жорстокий і незрозумілий нам той фатум...

1949 року прибула до величної Статуї Свободи Капеля Бандуристів ім. Тараса Шевченка, на чолі із своїм отаманом, Григорієм Китастим, його братом Іваном (уже покійним) і Івановим сином, Петрусем, якого дядько Григорій і батько загніздили в козацькій капелі бандуристів, ще тоді як було Петрусеві 14 років. Був він з Капелею і в часи її тріюмфальної подорожі по Волині, 1942 року; і в німецькому концентраційному таборі біля Гамбурґу; і в подорожі по повстанській Галичині,1943-44; і під бомбами в таборах ОСТарбайтерів.

Сьогодні той Петрусь-бандурист є вже інженером, уже виростив, із своєю Лідою свої трьох бандуренят і молодечу капелю бандуристів у Детройті, але й сьогодні бандуристи звуть його, вже трохи посивілого, Петрусем.

Отаборилося те Китасте гроно, з Капелею ім. Шевченка на Землі Вашінґтона, засіяло на ній наше національне Євшан-Зілля, на славу Україні. Хто був на 50-літньому ювилеї Капелі в авдиторії Форда в Детройті, ніколи не забуде, як виступало там 9 молодечих ансамблів бандуристів на чолі з капелею Китастого, що породила їх — урятувала багато наших юнаків і юначок від сліпого кута в тутешньому, незагнузданому суспільстві, на роздоріжжі віку...

Ще перед Першою світовою війною, прибули до „Гамерики'', з старокрайової злидарської безнадії, з Тернопільщини — Яків і Катерина Павлишини. Вчепилися, як Оліна українська материнка, за незнайомий ґрунт. Працювали тяжко обоє і тут і там, де довелося. Не нарікали на біду - раді були, що вирвалися з-під „ясновельможного'' польського приниження й злидарства.

Послав їм Бог Милосердний трьох діток на цій землі: Євгена, Омеляна й Олю. Побіг одного дня Євген, не розглянувшися, до школи через вулицю. Забило авто 11-літнього українського хлопчика, а Омелян і Оля виросли щасливо. Молилися мати і батько за їхню щасливу долю, засівали в їхніх юних серцях українське Євшан-Зілля. Взялися за організацію української церковної громади в Клівленді.

В той час, коли настала в Америці економічна депресія, Олін тато затримався, якимсь чудом, на постійній роботі. В той час збиралися до його хати земляки в суботу, коли Яків повертався додому із своєю тижневою платнею — підгодувати голодних сусідів.

„Має чоловік Бога в серці'' — говорили про таких самарянських людей на Україні. Вибрали тоді Оліного тата головою української Церковної Громади в Клівленді. У ті часи й засіялося густо в Оліному молодечому серці українське Євшан-Зілля...

П'ять років тому, схрестилося воно з китастим Євшан-Зіллям, з України, в ідеальному подружжі і любови й гармонії. Не дарма в своєму слові після похорону, сказав Григорій Китастий Клівлендській Громаді: „Після всього нелюдського, неймовірного, що пережив я „на нашій, не своїй, землі'' й пізніше в німецькій неволі, — моя рідна дружина, Оля повернула мені віру в людей, повернула мені радість і наснагу до життя. Я щасливий, що мав таку надзвичайну дружину. Пам'ять про неї буде мені дороговказом...

„Я дякую сердечно моїм побратимам кобзарського мистецтва, що прибули сьогодні з братерською щирістю до мого серця в біді...''

Гей злітались славні-орли,гайдамаки...

Злетілося їх на похорон Олі, що не раз подорожувала з ними, десь з 25, на чолі з кобзарськими ветеранами Євгенєм Цюрою, Гаврилом Махинею, Петром Гончаренком, нащадком Тараса Бульби — Михайлом Мінським, трьома юнацькими вихованцями Китастого — Василем Буксою, Володимиром Федьконином, Павлом Писаренком. Співали надхненно біля домовини композиції свого отамана — „Святий Боже'' і „Вічная Пам'ять'', у переповненій катедрі українського Клівленду. І здавалося, що Оля всміхнулася тоді в домовині радісно...

Не забула Оля, як її батько і мати підгодовували голодних сусідів у Клівленді, зі свого злиденного заробітку, під час депресії. Три рази їздила на Україну побачити рідних, із сотнею хусточок,-допомогти їм у біді, за прикладом батька і матері. Воювала відважно, з американським пашпортом, щоб не ограбували на митниці „старші брати'', з червоними зірками...

Не пустили до рідного батьківського села. Збиралося з двадцятеро родичів, беззубих від сибірської цинги, біля готелю у Львові, до рідної Олі. Знову воювала зі „старшим братом'', щоб пустили „прокажених'' до її кімнати...

Привозила з України, насіння чебрецю, материнки, Євшан-зілля і навіть пагінець калини, що принесли з батьківського села. Садили пієтично, з Григорієм той рідний скарб навколо батьківської хати в Клівленді. Позначили його американськими плястиковими табличками, щоб не забути — що то й від якої рідні на Україні...

Вже розрісся той калиновий пагінець буйним кущем. Коли приїжджали ми до Олі й Григорія у Великодні Дні. Виспівував на ньому весняну пісню червоногрудий американський робін, що прилетів десь аж з Міссісіпі до українського калинового куща на подвір'ї Китастих у Клівленді. Цієї весни, співатиме він там знову, — тепер „Вічную Пам'ять'' нашій незабутній Олі Китастій...

А осамітнений Отаман Бандуристів, наш славний Григорій Китастий, сипатиме грядку навколо того історичного, рідного куща, з очима, затуманеними слізьми.

Ви любите його кобзарську пісню і його завжди щирого, сердечного. Озвіться до нього в журбі рідним, братерським словом.

Микола Приходько

В першу річницю смерти
нашого Дорогого і Незабутнього Шваґра
бл. п. Любомира Раковського
на Патріярший Фонд
25.00 дол. зложили
Іван і Марія ГАЛІЙ

Замість квітів на свіжу могилу мого Незабутнього Друга
сл. п. проф. Романа Бриковича
складаю 50.00 долярів
на Патріярший Фонд.
Хай чужа земля пригорне Його як рідна Копичинецька.

ВП. Дружині і Рідні Покійного складаю найщиріші
вислови співчуття.
Богдан ДУМАНОВСЬКИЙ з Родиною

З приводу болючої втрати
Ольги з Левицьких Щербанюк
що упокоїлась у Бозі, 21 лютого 1977 р. в Україні,
складають на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД:
М. Галів, Л. Зслик, З. Машталір, Я. Пастушенко, Р. Порятко — по дол. 25.00;
С. Гробельський, І. Дзядів, В. Качмар, д-р М. Клячко, Ю. і Х. Навроцькі, д-р В. Палідвор, Е. Піддубчишин, Ніна і П. Пасецькі, О. Щур — по 10.00 дол.

Ярославові з дружиною Іриною Щербанюк, висловлюють
щире й глибоке співчуття.

Ділимося сумною вісткою з Рідною, Приятелями і Знайомими,
що у вівторок, 5-го квітня 1977 р., о 10-ій год. вечора в Нюарку, Н. Дж.,
відійшла у Вічність, після тяжкої недуги,
наша Найдорожча МАМА, БАБУСЯ, ТЕТА і ВУЯНКА

бл. п.

ОЛЬГА ЯЦУШКО

з дому ВОЛИНЕЦЬ

ПАНАХИДА буде відправлена у Неділю, 10-го квітня 1977 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Ірвінґтоні, Н. Дж.

ПОХОРОН відбудеться в понеділок, 11-го квітня 1977 р. о год. 8:30 ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, де відправиться Заупокійна Служба Божа о год. 9:30 ранку. Після Служби Божої Тіло Покійної буде перевезене на український цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

РОМАН і МАРТА — син і синова
ЛЮБОВ і ТАРАС ШЕҐЕДИН — дочка і зять
РОКСОЛЯНА, ІГОР, АСКОЛЬД і РОМА — внуки
та близька і дальша Родина в Америці, Австралії
і на Рідних Землях

Боффало в поклоні Тарасові Шевченкові

Нечисленна українська громада Боффало й околиці ще раз доказала, якою дорогою є для неї пам'ять про геніяльного поета України, зворушливого співця долі українського народу — непохитного борця за визволення, за вільне самостійне життя його — Тараса Шевченка. В неділю, 27-го березня, у вечірніх годинах відбувся величавий концерт на пошану нашого національного пророка в репрезентативній залі Кляйнгенс Мюзік Голл з участю визначної солістки Київської Опери, Ганни Колесник і місцевого хору „Бурлаки'' під мистецьким керівництвом проф. Юрія Лаврівського. Фортепіяновий акомпаньямент солістці забезпечив піяніст-композитор Зенон Лавришин, а хорові — Олександер Коваль.

Головну доповідь виголосив бездоганною українською мовою і вимовою молодий студент Степан Шишка, защо йому належиться велике признання.

Програма хору „Бурлаки'' складалася лише з трьох точок включно з відспіванням „Заповіту''. Відрадним явищем є те, що склад хору „Бурлаки'' тепер поповнився новими обличчями і то з-посеред нашої молоді.

Решту програми виконала запрошена солістка Ганна Колесник, яка вповні зуміла заволодіти приявними на залі. В першій частині Ганна Колесник виконувала пісні до слів Т.Шевченка. Одначе вона виконувала ті пісні з таким непересічним виявом почуття, що кожному приявному ставали перед очима чудові описи української природи, як наприклад, у пісні „Реве та стогне Дніпро широкий". З таким же ж почуттям віддала нам Ганна Колесник правдиве значення Шевченкових думок у інших піснях. У другій частині, ця Богом обдарована співачка, спонукала слухачів насторожити свої почування до всього рідного, залишеного нами там десь далеко „біля воріт, кудою в'ється одна-одним стежина у рідним Краю''. І за це саме, публіка нагороджувала цю небуденну мисткиню спонтанними оплесками і кількаразовим повстанням з місць.

Стилеву декорацію сцени виконав мистець Маріян Борачок. Молодь місцевих осередків Пласту і СУМА склала вінок під портретом Тараса Шевченка, а два молоді члени місцевого Відділу УККА, Степан Шишка і Леся Ґорганюк, вручили солістці китицю багряних троянд. Щира подяка належиться пластовій і сумівській молоді за втримування порядку на концертовій залі. Всю „закулісну'' роботу цього, наскрізь вдалого, концерту виконувала екзекутива місцевого Відділу УККА — на чолі з невтомним головою.

Василь Шарван

Український Гарвард і дійсність

В черзі змагу до побудови і фінансування трьох катедр українознавства при Гарвардському університеті та вивінування Українського Наукового Інституту в Кембріджі при вулиці Массачусетс — приїхав до Детройту д-р Мирон Куропась, колишній спеціяльний асистент Президента Америки з доповіддю, щоб підсилити цю шляхетну дію. Він включився в найважливішій стадії кампанії допомогти зібрати ще один мільйон долярів, які не достають до остаточного завершення цього великого діла.

Прелегент назвав свою дуже цікаву, півгодинну доповідь „Етнічні проблеми і Білий Дім'', з якої тематично вив'язався незвичайно вдало і щасливо. Етнічні справи в Америці — це вже ніяка новина, їх спочатку тільки згадували принагідно конгресмени - чи інші достойники, які хотіли зайняти вищі уряди в адміністративній ієрархії. Ділялося це в часі передвиборчих змагань, кандидати старалися здобути голоси виборців національних груп і входили до їхніх Народних Домів, оголошували дні самостійности поневолених націй, вивішували їхні прапори на ратушах американських міст, видавали проклямації з нагоди спеціяльних подій тощо. Одначе, домінувала довго ідея, якої придержувався державний апарат, що всі народи мають перетопитися в один американський моноліт, панувала опінія теорії „перетоплення в горщику''. Одначе, в останнє десятиріччя це намагання призабулося. Прийшла переоцінка його. Заіснувала еволюційна зміна і Білий Дім та державний секретаріят почали респектувати національні групи, названо їх етнічними. Почалися студійні процеси над ними та спеціяльні семінари. Ця ідея прибрала офіційне визнання, тоді до Білого Дому, резиденції Президента Америки покликано українця, як спеціяльного асистента до етнічних справ, яким став доповідач д-р Мирон Куропась. Він щоправда не мав політичних повновластей до закордонних справ, але вже сам факт заіснування такої позиції та йменування українця до виконування тих обов'язків дало привід до більш поважного трактування української проблеми взагалі. Етнічні справи винесено поза провінційне місцеве коло святкувань, вони стали більш публічним фактором, керованим адміністративним чинником в Білому Домі, столиці Америки, Вашінгтоні Дистрикті Колумбія. Тому й повага до них зросла.

Про цю ж саме дію і говорив шановний доповідач, авторитетний знавець етнічних справ. Він у своїй доповіді зумів реально зілюструвати досить широке тло існування та праці українських церковних громад незалежних та суспільних інституцій, він прекрасно зумів провести об'єктивну аналізу дії та порвняння до сил та успішности таких акцій інших народів, перейшов до висновків і старався кинути пригорщу світла в майбутнє і переконливо представити нову дію зовсім відмінну від минулого, реальну візію майбутнього створення інформативного центру. На підставі досвіду, за час своєї каденції в Білому Домі, він увів дуже уважно слухача до реалізації піддержки Українського Наукового Інституту та Катедр Українознавства при Гарварському університеті, як єдиноможливого осередка інформації про Україну, до праць якого може тільки прислухатися світ. Приявні уважно прислухувалися до його звідомлень, переплетених достовірними фактами, досягненнями і конечною потребою підсилення інформативного, наукового центру, яким безперечно є вже тепер і повинен бути в майбутньому Український Гарвард. Етнічні справи і українські справи взагалі, і Гарвард за словами доповідача, це одна суцільно пов'язана акція змагу великої, свідомої і зрілої насьогодні до дії української спільноти в Америці, як також і в усьому світі — є нероздільною і має іти разом до осягнення своєї далековизначеної мети — поставити українську культуру, науку на відповідну об'єктивну висоту.

Слухачі, що заповнили залю церкви св. Йосафата у Воррені ставили питання, щоб якнайбільше здобути відомостей і розходилися щасливими, а найбільше ті, які щедро відгукувалися на кожночасний заклик членів Фонду Катедри Українознавства, бо оптимістичні слова доповідача їм додали надії ще більше допомагати тому ділу. Неменше врадуваними і задоволеними виходили ті, які ще нічим не причинилися до Гарвардського змагу, вони бо переконалися, що і їм пора вже стати, як не в ряди меценатів то хоч записатися у листу жертводавців.

Цей симпатичний настрій супроводжав гостя в дальшу дорогу, як також і гучні оплески слухачів, як щира дяка за незвичайно гарно виголошену доповідь.

У Президії цієї зустрічі з д-ом Мироном Куропасем засідали представники впорядників: за Окружну Раду Союзів Українок — Рома Дигдало, за Т-во Лікарів - д-р Маріян Юзич. До цієї зустрічі в Діловому Комітеті брали участь також члени Т-ва Інженерів. Дискусією проводив представник Фонду Катедри Українознавства в Детройті — Анатоль Ромах, гостем займалися щирі працівники на цьому полі — Ольга і Ярослав Дужі.

Приявні вже по від'їзді гостя ще довго-довго гуторили за чаєм, заґоволені, що мали змогу заслухати такого гарного звідомлення і нових ідей.

Михайло Бажанський

„Слово" у Мюнхені привітало Святослава Гординського з ювілеєм

Мюнхен (Ю. Б.) — Члени Об'єднання Українських Письменників у Мюнхені в Німеччині, прислали поетові і мистцеві Святославові Гординському, що саме відзначив своє семидесятиріччя, привітальне письмо, в якому сказано: „Вам, Святославе Ярославичу, Великому Майстрові Слова й усебічному мистцеві, зібрані в Мюнхені члени і прихильники „Слова" пересилають з нагоди недавнього Вашого сімдесятилітнього Ювілею найсердечніші привіти, побажання сил і здоров'я та дальшого творчого розмаху!

Ми свідомі Ваших величезних заслуг перед українською літературою, мистецтвом, літературознавством, схиляємося перед Вашим організаційним вкладом у наше культурне життя, віримо в силу Вашого Духа, що невпинно стверджує за собою центральне місце в українському визвольному процесі. Многії літа!"

Привітальне письмо підписали:

Голова Европейського Представництва ОУП „Слово" проф. д-р Юрій Бойко, редактор Українського Вільного Університету проф. д-р Володимир Янів, письменники: Емма Андієвська, Іванна Чорнобривець, д-р Ігор Качуровський, ред. Іван Кошелівець, ред. Іван Майстренко, проф. д-р Григорій Васькович, д-р Надія Плющ, д-р Яків Маковецький, д-р О. Вінтоняк, д-р Б. Микитюк, дир. Зеновій Марцюк, проф. Мирослав Антохій, Ліда Марцюк, Наталія Зубенко, В. Максимович, Орися Марцюк та інші.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Наші молоді таланти

Діяна Дергак

В дні 21-го травня ц.р. відбудеться в Боффало, Н. Й., повітова конвенція американських ветеранів закордонних війн, а 4-го червня — подібна конвенція почнеться в Дункерк, Н. Й., де учасниками будуть делеґати ветеранських організацій західньої частини Нюйоркського стейту. В часі обидвох конвенційних бенкетів буде відзначена найкраща учениця місцевої приватної середньої школи — „Академія Вілля Марія" — зразкова українська пластунка, Діяна Дергак. До речі — це вже не перше відзначення нашої пластової сестрички. Вона часто брала участь у різних контестах красномовности, так місцевих, як і повітових та стейтових, і завжди здобувала в них перше місце і відповідні відзначення, включно з золотою медалею. Придбала вона вже отих відзначень чимало і то не тільки за мовні змагання. Діяна була теж відзначена за есей в контесті „Голос Демократії" на тему: „Чим є для мене Америка".

Крім згаданої вже золотої медалі, Діяна здобула такі важливіші трофеї: почесний браслет з амулетом демократії, відзначення за першість у місцевому красномовному змагу, подібні відзначення за першість в повітовому та окружному змагу учасників західньої частини Нюйоркського стейту.

Діяна Дергак народилася в 1960 р. у Боффало, в сім'ї Зенона і Ярослави Дергаків. П'ятилітньою дитиною батьки післали Діянку до дитячого садочку при українській католицькій церкві Пресв. Марії у Боффало і зразу вписали її до Пласту.

Однаково в українській початковій школі, яку Діяна закінчила з відзначенням у 1974 р., як теж у Пласті — вона вирізнювалася пильністю, незвичайною здисциплінованістю і зацікавленістю і зацікавленням до всього, що бачила, чи чула від старших та вчителів, любила читати, виступати, займалася легкою легкою атлетикою, лещатарством і таборуванням. Як досі, Діяна відбула безліч пластових таборів у Норт Коллінс, недалеко Боффало, табір у Квебеку, ну й десятиденне табурування у Четгемі у 1975 р. за таборування 150 миль на північ від Монтреалю, де юні пластуни вправлялися у видержливості на невигоди. Діяна здобула три пера, які — до речі — дуже імпонують пластовим новачкам і юначкам, кого тепер їхня сестричка вишколює.

В середній школі „Вілля Марія" Діяна зразу вибилася на провідне місце, здобуваючи собі любов і пошану серед учнів, педагогів та адміністрації. В цій школі Діяні вдалося зорганізувати групу товаришок неукраїнського походження, і всі ці дівчатка відмовилися від їжі на один день, демонструючи проти знущань над Валентином Морозом. Заощаджені гроші переказали на фонд його оборони.

Варто при цьому згадати, що наша пластунка надзвичайно, як на її вік, начитана. Чатає вона все від клясиків української літератури починаючи, а на модерній англомовній поезії скінчивши. Вона знаходить рівночасно час і зацікавлення на читання популярно- наукових творів з різною тематикою. Все те напевно допоможе їй в часі вищих студій, в яких Діяна заплянувала присвятити вивченню теорії права, як теж його практичному примінюванню.

Можемо тільки побажати їй дальших успіхів, а самим собі — більше подібних молодих та ідейних талантів.

М. С.

Український Центр у Брендоні

Вінніпеґ (КУК). — Дня 22-го березня 1977 відбуто засідання Управи Читальні „Просвіти" в Брендоні, на якому обговорено заплянований проєкт побудови Українського Культурного Центру для обслуги потреб всієї української громади Брендону. Крім членів Управи Читальні включно з головою П. П. Тодоруком, секретарем В. Булатом і М. Совсуном, у засіданні брали участь екзекутивний директор Централі КУК д-р С. Яр. Кальба і асистент екзекутивного директора М. Скальський, та адвокат Я. Середа, який запропонував оформити цей новий центр як субсидіярну операцію Читальні „Просвіти", що не змінить її дотеперішньої структури, задовольняючи вимоги уряду Манітоби і Департаменту Фінансів для звільнення від податків пожертв, що їх склали українці Брендону на ту ціль.

Бас Плішка — вперше перед українською громадою

Того вечора, 26 лютого 1977 р., не було в залі ніодної людини, яка не була б одушевлена співом Павла Плішки. Хоч у концерті, в залі Купер Юніон, брало участь троє співаків, ця імпреза щодо мистецького успіху, належала всеціло одному з найбільших басів світу, провідному солістові Мет опери в Ню Йорку, співакові українського роду Павлові Плішці. І це зовсім не мало значення, що він заспівав тільки дві арії і один наддаток. Бо хто ж там міг і мірятись із його потугою і красою голосу, з його інтерпретацією, із його мистецькою індивідуальністю?

Плішка тріюмфував своїм голосом і виконанням. Слухаючи його нещодавно на власному концерті в Тавн голлі, треба з найбільшою приємністю ствердити, що арії, співані з того концерту на українському концерті, випали навіть куди краще. Оце власне було те найзворушливіше: ми були горді, що Плішка так знаменито почувався серед української громади і міг стільки чару влити в свій спів. В одноразовій арії з опери Верді „Дон Карльос" голос його звучав тепліше і зворушливіше. В повторенні: „спатиму" чи „дорміро", мережив він меццо-воче, немов на ніжній віолончелі. А в закінченні арії, стільки там було найщирішого почування і безконечного болю. Коли ж ідеться про незрівняну моцартівську арію Лепорелльо (Дон Джованні), то гумор і верва аж іскрилися у кожній фразі, а голос своєю силою просто розсаджував невелику — в порівнянні з Мет оперою — залю. Кожний високий тон блистів красою і дзвенів, наче з криці вилитий.

На безугавні та ентузіястичні оплески, Плішка на „біс" заспівав пісню із бродвейного мюзікголлу, що її спопуляризував, оноді славний італійський бас Пінца: „Той чарівний вечір". А ще перед наддатком, Плішка заповів пречисто, що десь пізніше він заспіває і по-українськи. І коли під час довготривалих оплесків закосичено сцену величезним кошем квітів, а видимо зворушений о. парох Гавліч подякував виконавцям сердечно за участь у цьому пам'ятному концерті, громада в піднесеному настрої зачала опускати залю.

Теодор Терен-Юськів

ТАРЗАН, Ч, 7735. Розмова приятелів

Ви чомусь дуже неспокійні, пане Тарзане, тільки після двох днів перебування у форті Момбік!

Я був певний, що до цього часу якийсь караван зупиниться тут, майоре Леклєр!

Ніколи не станете багатим, обслуговуючи подорожніх в пустині!

Ми вели досить суворе життя, коли ще були легіонерами, то і тепер зможемо пережити тимчасову невигоду!...

Але ми задержали нашу індивідуальність!!...

Хай живе індивідуальність, майоре Леклєр!!!